

இலங்கையில் பின்காலனித்துவ அரசு

பேராசிரியர் : ஜயதேவ உயன்கொட

தமிழில் : க. சண்முகலிங்கம்

அறிமுகம்

1948ஆம் ஆண்டில் இலங்கை பெற்றுக்கொண்ட சுதந்திரம் போலியானது, இலங்கை அரசு அன்று முதல் இன்று வரை காலனித்துவ அரசின் கருவியாகவே செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது எனச் சிலர் வாதிடுவர். இவ்வாறு வாதிடுவோர் இலங்கையில் தமிழ் தேசிய இனம் தனது சுயநிர்ணய உரிமைக்காகப் போராடுவதை பிரித்தானிய, அமெரிக்க நவகாலனிய வாதிகளின் சூழ்ச்சி எனக் கொச்சைப்படுத்துவர்.

“நவகாலனியம்” என்னும் கருத்தின் நீட்சியாக அமைவது “நவகாலனித்துவ அரசு” என்னும் எண்ணக்கரு. இந்நூலின் ஆசிரியரான பேராசிரியர் ஐயதேவ உயன்கொட பின்காலனித்துவ அரசு என்ற எண்ணக்கருவைத் தனது ஆய்வில் பிரயோகிக்கிறார். அவர் “நவகாலனித்துவ அரசு” இன்றைய சூழலில் இலங்கைக்கு பொருத்தமற்ற நைந்துபோன கருத்து என்ற சிந்தனையுடையவராகவே காணப்படுகின்றார். அவரின் ஆய்வு முடிவுகள் தமிழ் தேசிய இனத்தின் பிரச்சனைகளைப் புதிய கண்ணோட்டத்தில் விளக்கவும் புரிந்து கொள்ளவும் உதவக் கூடியன. இக்காரணம் கருதியே நான் இந்நூலை தமிழாக்கம் செய்துள்ளேன். இவ்வறிமுகத்தில் பேராசிரியர் இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசு பற்றிக் கூறியிருப்பனவற்றை மிகச் சுருக்கமாக எடுத்துக் கூறியுள்ளேன்.

பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ் ஆகிய இரு நாடுகளிலும் குடிமக்கள் அதிகாரத்தைப் பறித்து இராணுவ அரசுகள் அட்சி அதிகாரத்தில் அமர்ந்து கொண்டன. அந்நாடுகளோடு ஒப்பிடுகையில் இலங்கையில் ஜனநாயக நிறுவனங்கள் ஒப்பீட்டளவில் இராணுவத்தைவிடப் பலம் மிக்கனவாய் இருந்தன. 1962இன் இராணுவச்சதி முயற்சி தோல்வியுற்றமை ஜனநாயக நிறுவனங்கள் ஒப்பீட்டளவில் பலமுடையனவாய் இருந்ததைக் காட்டுகிறது. ஆயினும் இந் நிறுவனங்கள் படிப்படியாக பலமிழந்து செல்லும் போக்கும் இலங்கையில் காணப்பட்டது.

1956 இன் அரசியல் மாற்றம்

1956 - 1965 காலத்தில் இலங்கை அரசு தலையிடும் அரசு (Interventionist State) என்னும் தன்மையைப் பெற்றது. இக்காலத்தில் 1) மக்கள்வாதம் (Populism) 2) இனக் குழுமப் பெரும்பான்மை வாதம் (Ethnic majoritarianism) என்பன எழுச்சி பெற்றன. தாராண்மை ஜனநாயகப் பண்புகளை அரசுக் கட்டமைப்பிலும் அரசியலிலும் இருந்து நீக்குவதற்கு இவை துணையாயின. இக்கால அரசு, அரசு முதலாளித்துவத்தை வலுப்படுத்தியதோடு இனவாதம், பெரும்பான்மை வாதம் என்ற கருத்தியல்களின் படி அரசுக் கட்டமைப்புக்களை வடிவமைத்தது.

1970 இன் அரசியல் மாற்றம்

1970 ஆம் ஆண்டில் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் ஆட்சியில் அமர்ந்தது. இந்த முன்னணி ஒரு சமூகக் கூட்டணி (a social Coalition) ஆகும். இது ஓர் பல்வர்க்கக் கூட்டணியாகவும், பலம் வாய்ந்த அரசியல் கூட்டணியாகவும் விளங்கியது.

- அ) சிங்கள முதலாளித்துவத்தின் இரண்டாம் படிநிலையைச் சேர்ந்த முதலாளி வர்க்கம்
ஆ) நகரத் தொழிலாளர் வர்க்கம்
இ) கிராமப்புற விவசாயக் குடியான் வர்க்கம்
ஈ) இடைத்தர சமூக வர்க்கங்கள்
- என்பன இக்கூட்டணியில் இணைந்தன. இவை இனவாதத்தை தழுவித் தம் அரசியல் கொள்கைகளை வகுத்துக்கொண்டன.

1972 அரசியல் யாப்பு

ஒற்றையாட்சி முறையில் அமைந்த மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அரசியல் கட்டமைப்பை 1972 அரசியல் யாப்புப் புகுத்தியது. அரசு தாராண்மை மறுப்பு இயல்புடையதாகக் கட்டமைக்கப்பட்டது. 1972 அரசியல் யாப்பின் ஜனநாயக விரோத, தமிழர் விரோத அம்சங்களை ஜயதேவ உயன் கொட பின்வருமாறு பட்டியல் இட்டுக் கூறுகிறார்.

- i) தமிழ்ச் சிறுபான்மை இனத்திற்கு அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து அளிப்ப தற்கான வழியாக அமைந்த பிரதேசசுயாட்சிக் கோரிக்கையை முற்றாகப் புறக்கணித்து அரசின் ஒற்றையாட்சி இயல்பை மேலும் வலுப்படுத்தல்.
- ii) ஏற்கனவே மூன்றில் இரண்டு பங்குப் பெரும்பான்மைப் பலம் கொண்டிருந்த கீழ்ச்சபைக்குக் கட்டுப்பாட்டில்லா சட்ட ஆக்க அதிகாரத்தை வழங்கிய தோடு, மேற்சபையான செனேற்சபையையும் இல்லாது ஒழித்தல்
- iii) சட்டசபையினதும், மந்திரிகள் சபையினதும் அதிகாரங்களை எல்லை மீறாது வைத்திருக்கக்கூடிய "கட்டுப்படுத்தல்களும் சமன்படுத்தல்களும்" என்னும் பொறிமுறையை நீக்குதல்.
- iv) சோல்பரி அரசியல் யாப்பின்படி நீதித்துறைக்கு இருந்த மட்டுப்படுத்தப் பட்ட நீதிமீளாய்வு அதிகாரத்தையும் இல்லாது ஒழித்தல்.
- v) நிர்வாகத் துறையின் ஆணைக்குக் கீழ்ப்பட்டதாக நீதித் துறையைத் தரம் தாழ்த்தல்
- vi) பொதுச் சேவையை மந்திரிசபையின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவருதல்

vii) புதிய அரசியல் யாப்பு, அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்து இரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்த பின் நடைமுறைக்கு வந்தது என்ற போலிக் காரணத்தை காட்டி, அரசாங்கத்திற்கு ஐந்து வருடங்கள் மட்டுமே பதவியில் இருக்கும் உரிமையை ஏழாண்டுகளாக நீடித்தமை.

1972 அரசியல் யாப்பு சிங்கள தேசியவாத அரசியல் யாப்பாக அமைந்தது. பின் காலனித்துவ கட்டத்தில் சிங்கள தேசியவாதம் வகுத்துக் கொண்ட இறுதி இலக்குகள் எவையோ அவை யாவற்றையும் அடைவதற்கான வழியை 1972 அரசியல் யாப்பு அமைத்துக் கொடுத்தது

1977 - 1993 காலம்

ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தன, ஆர். பிரேமதாச ஆகியவர்களின் தலைமையில் 1977 - 1993 காலத்தில்

அ) இனக்குழுமப் பெரும்பான்மை வாதம்

ஆ) தாராண்மை மறுப்பும், லிபரல் விரோத அரசியலும்

ஆகிய இரு பண்புகளும் அரசியலில் அழுத்தம் பெற்றன

தாராண்மை மறுப்பு அல்லது தாராண்மை நீக்கம் என்பதன் விளை பொருள் தாராண்மையற்ற அரசு ஆகும். இதன் மறுபெயர் சர்வதிகார அரசு எனலாம். இருப்பினும் இலங்கை, பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ், பிலிப்பைன்ஸ், இந்தோனேசியா ஆகிய நாடுகள் போன்று சர்வதிகார முறைக்கு நேரடியாக மாறவில்லை. பாராளுமன்ற ஜனநாயக முறைமைகளை வைத்துக்கொண்டே சர்வாதிகாரம் இங்கே புகுந்து கொண்டது. சர்வாதிகாரமும், ஜனநாயகமும் பரஸ்பரம் இணக்கம் செய்து கொண்டு ஒருங்கே உறையும் நிலை காணப்பட்டது. ஆசியாவின் பிற வல்லாதிக்க அரசுகள் பயணித்த பாதைக்கும் இலங்கையின் பின் காலனித்துவ அரசு சென்ற பாதைக்கும் உள்ள வித்தியாசங்களை நூலாசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். ஹம்சா அலவி முன்றாம் உலக நாடுகளின் பின்காலனித்துவ அரசுகள் பற்றிய விளக்கமொன்றை பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ் உதாரணங்களைக் கொண்டு 1970 களில் முன்வைத்தார். அவர் முன்வைத்த மிகை வளர்ச்சியுள்ள அரசு (over-developed State) என்ற கருத்தாக்கத்தை நூலின் தொடக்கத்தில் குறிப்பிட்டு, இலங்கை நிலைமைக்கு அது பொருந்தவில்லை என உயன் கொட குறிப்பிடுகின்றார். அரசியல் சிதைவு (Political Decay), நிறுவனச் சிதைவு (Institutional Decay) ஆகிய பிற ஆய்வாளர்களின் கருத்தாக்கங்கள் பற்றியும் உள்ளொளி மிக்க குறிப்புக்களைத் தருகிறார்.

இப்பயன்மிகு ஆக்கத்தினை தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்வதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்

க. சண்முகலிங்கம்

நூல் : இலங்கையில் பின் காலனித்துவ அரசு

எழுதியது : ஜயதேவ உயன்கொட ©

தமிழாக்கம் செய்து

வெளியிட்டவர் : க. சண்முகலிங்கம்
312, 5/3 ஹவ்லக் வீதி,
கொழும்பு - 04

முதற்பதிப்பு : 2016

அச்சுப் பிரதிகள் : 200

பதிப்பு : ஹரே பிரின்டேர்ஸ்
கொழும்பு - 06.

Title : 'ILLANKAIYIN PINKALANITHUVA ARASU'

By : Jayadeva Uyangoda ©

Translated and

Published by : K. Shanmugaligam
312,5/3 Havelock Road,
Colombo - 04

First Edition : 2016

No of Copies : 200

Printed by : Hare Printers ,
Colombo - 06.

இலங்கையில் பின்காலனித்துவ அரசு

பேராசிரியர் சண்முகரத்தினம் எழுதிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பல வற்றில் அவர் இலங்கையின் அரசின் இயல்பு என்ற விடயம் பற்றியும் பின்காலனித்துவ கட்டத்தில் இலங்கை அரசின் உருவாக்கம் அதன் இயங்கியல், அரசு எதிர்கொண்ட நெருக்கடிகள் ஆகியன பற்றியும் ஆராய்ந்திருக்கிறார். இலங்கையில் குடியான் பொருளாதாரத்தின் மாற்றம் பற்றி அவர் ஆராய்ந்தவிடத்து காலனியாட்சியின் பிற்பகுதியிலும், பின்காலனித்துவ கட்டத்திலும் குடியான்கள் பற்றிய அரசுக் கொள்கை எவ்வாறு குறிப்பிட்ட வகையான அரசு - குடியான் உறவுகளை உருவாக்கியது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார். (சண்முகரத்தினம் 1980 ; 1985) இலங்கையில் அரசு - குடியான் உறவுகள் பற்றி வேறு சில அறிஞர்களும் ஆராய்ந்து எழுதினர். (குணசிங்க 1980, ஹெரிங் 1983, முவர் 1985) இவ்வெழுத்துக்கள் உலகின் தென்பகுதி நாடுகளின் (குடியான்) விவசாய முறைகள் பற்றிய ஆய்வுகள் சமூக விஞ்ஞானத் துறையில் முதன்மை பெற்றிருந்த காலத்தில் எழுதப்பட்டன. (Agrarian Studies என்ற பொதுத் தலைப்பால் இவை குறிப்பிடப்பட்டன). இதன் பின்னர் 1980 க்களில் இனக்குழு அரசியலும் முரண்பாடும் என்னும் விடயம் புலமையாளர்களின் கவனத்தை ஈர்த்த விடயமாக மாறியது. இக்காலத்தில் எழுந்த ஆய்வுகள் இனத்துவம் (Ethnicity) அடையாள அரசியல் (Identity Politics) என்னும் விடயங்கள் ஊடாக அரசின் இயல்பைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சித்தன. இவ்விதமாக விவசாய முறைகள் பற்றிய ஆய்வில் இருந்து இனத்துவம் பற்றிய ஆய்வுகளாக புலமையாளர் கவனம் திரும்பிய பின்னனி யாது என்பதை நோக்குதல் வேண்டும். இனத்துவ முரண்பாடுகளும் இனத்துவ

அடிப்படையான உள்நாட்டுப் போர்களும் உச்சம் பெற்ற பின் புலத்திலேயே இத்திருப்பம் நிகழ்ந்தது. பெரும்பாலான நாடுகளில் தேசத்தை கட்டிவளர்த்தல் என்னும் திட்டம் பற்றிய ஆர்வமும் நம்பிக்கையும் இக்காலத்தில் சரிவுற்றது. இனத்துவ முரண்பாடுகளை நிர்வகிப்பதற்கு அரசுக்கும் சிறுபான்மை இனங்களுக்கும் இடையிலான உறவை மீள்கட்டமைப்புச் செய்யவேண்டிய தேவை உணரப்பட்டது. குறிப்பாக அரசைப் பன்மைத்துவத்தின் அடிப்படையில் மீள்கட்டமைப்புச் செய்யும் தேவை (Pluralistic Reconstitution of the State) ஏற்பட்டது. இலங்கையில் பிரிவினைவாத யுத்தம் தொடர்ச்சியாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பின்னணியில் அரசியல் அரங்கிலும் புலமையாளர் மத்தியிலும் நடைபெற்ற விவாதங்களில் தேசத்தைக் கட்டியெழுப்புதல் (Nation Building) அரசைக் கட்டியெழுப்புதல் (State Building) என்னும் இருவிடயங்களும் மையப் பொருளாக அமைந்தன. இதன் பயனாக இவ்விடயம் தொடர்பாக பெறுமதிமிக்க சமூக விஞ்ஞான ஆய்வுகள் எமக்குக் கிடைத்தன.

இலங்கையில் உள்நாட்டு யுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் பேராசிரியர் சண்முகரத்தினம் இலங்கைக்கு வெளியே தான் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து வந்தார். இருந்தபோதும் அவர் இலங்கையின் அரசியல் குறித்து மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருந்தார். இலங்கையின் இனத்துவ முரண்பாட்டை பேச்சுவார்த்தை மூலமான அரசியல் தீர்வின் வழி முடிவுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்பது ஒரு ஆய்வாளர் என்ற முறையில் அவரது வேணவாவாக இருந்தது. அவரது எழுத்துக்கள் சிலவற்றில் இலங்கையில் சமாதானத்தைக் கட்டியெழுப்புவதில் உள்ள சிக்கல்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தார். இலங்கையின் சமூகத்தையும் அரசையும் இனவாதத்தின் பிடியில் இருந்து விடுவிக்க வேண்டும், மீட்கவேண்டும் என்ற கருத்தை அவர் முன்வைத்தார். ஒரு அரசியல் தீர்வு வெற்றியடைவதற்கு இவ்வாறாக சமூகமும் அரசும் இனவாதத்தில் இருந்து சுத்திகரிக்கப்பட்டு மீட்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை அவர் அழுத்திக் கூறினார். சமூகத்தை இனவாதத்தில் இருந்து மீட்டலும் அரசை மதச்சார்பற்றதாக்குதலும் (de-communalising Society and secularising the state) என்ற ஒரு பெரிய வேலைத்திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டிய யுள்ளது என்றும் அவர் கூறினார். இலங்கையை பல்லினமக்கள் சமூகங்களின் ஜனநாயகமாக

(Multi - ethnic People's democracy) மீள் கட்டமைப்புச் செய்தவே இவ்வேலைத்திட்டமாகும் என்று அவர் கருதினார் (1993.11.12)

எனது இக்கட்டுரை இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசின் இன்னோர் அம்சம்பற்றி ஆராய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டது. இலங்கையின் அரசியலில் சர்வாதிகாரம் நோக்கிய திருப்பம் வெளிப்படையாகத் தெரியும் விடயம். இருப்பினும் இலங்கை ஜனநாயக நிறுவனக்கட்டமைப்புக்குள் செயற்படும் அரசாக நிலைத்திருப்பதன் காரணம் யாது? அரசுக்கு எதிரான வன்முறைகளும் கலகங்களும் அதன் உறுதிநிலையைக் குலைத்து அச்சுறுத்தலாக அமைந்த போதும் அரசு தொடர்ந்தும் ஜனநாயக நிறுவனக்கட்டமைப்புக்குள் இயங்குவது எவ்வாறு சாத்தியமாயிற்று? 1970க்களில் இலங்கையில் அரசுக்கு எதிரான வன்முறை தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்டது. 1971ஆம் ஆண்டில் இடதுசாரி மக்கள் விடுதலை முன்னணி (ஜே.வி.பி) கிளர்ச்சி ஒன்றை நடத்தியது. இது ஓர் இளைஞர் கிளர்ச்சியாகும். இதனைத் தொடர்ந்து பிரிவினைவாத கிளர்ச்சி ஆரம்பித்து 1980 க்களில் அது உச்சம் பெற்று 2009ஆம் ஆண்டுவரை தொடர்ந்தது. இதனிடையே மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் இரண்டாவது கிளர்ச்சி 1987ல் ஆரம்பித்து இரண்டு ஆண்டுகள் வரை தொடர்ந்தது. இலங்கையில் நிகழ்ந்தவை போன்ற வன்முறைக் கிளர்ச்சிகளை அனுபவித்த நாடுகளுள் சில நேரடியாகவே சர்வாதிகார ஆட்சிமுறையை இக்கால கட்டத்தில் தேர்ந்து கொண்டன. ஆசியாவில் சில நல்ல உதாரணங்கள் உள்ளன. 1965இல் இந்தோனோசியாவும். 1970க்களில் பிலிப்பைன்ஸ், மலேசியா என்பனவும் சர்வாதிகார ஆட்சி முறைக்குத் தாவின. 1958 இலும் பின்னர் வேறு இரு தடவைகளிலும் பாகிஸ்தான் சர்வாதிகாரத்தை தழுவியது. 1970க்களின் நடுப்பகுதியில் பங்களாதேஷ் இப்பாதையைத் தேர்ந்து எடுத்தது. இலங்கையும் இந்தியாவும் இப்போக்கிற்கு விதிவிலக்காக அமைந்து, ஜனநாயக நிறுவனங்களை இன்னும் தக்க வைத்துக் கொண்டுள்ளன. பாராளுமன்ற ஜனநாயக முறை தீவிரமான உள்நாட்டு நெருக்கடிகளின் மத்தியிலும் தப்பிப்பிழைத்ததும், நாடு இராணுவத்தினதும் அலுவலர் ஆட்சியினதும் கூட்டான சர்வாதிகார ஆட்சிக்குள் சிக்கிக் கொள்ளாமல் தம்பித்ததும் ஒரு விதிவிலக்கான போக்காகவே தெரிகிறது. குடியியல் ஆட்சியாளர் குழுவை இராணுவம் தூக்கி எறியும் நிகழ்வு இங்கு இடம் பெறவில்லை. இது எப்படிச் சாத்தியமா

யிற்று? இந்த மர்மத்தை விடுவிக்கும் முறையில் நான் முன்வைக்கும் கருத்துகோள்: இலங்கையில் இரண்டு முரண்பட்ட அரசுவடிவங்கள் (Forms of the state) ஒருங்கே சகவாழ்வு நடத்துகின்றன. அரசியல் யாப்பிற்கு உட்பட்ட ஜனநாயகம் (Constitutional Democracy) என்ற அரசுவடிவமும், சர்வாதிகாரம் என்ற அரசுவடிவமும் இங்கே ஒருங்கே ஜீவிப்பதற்கான சமசாரம் ஒன்றைச் செய்து கொண்டன. சர்வாதிகாரம், பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் தூக்கிவீசப்பட வேண்டும், அது ஒழிக்கப்படவேண்டும் என்ற நிபந்தனையை வற்புறுத்தவில்லை.

சிலில் ஆட்சியாளர் குழுக்களை வன்முறையானதும், அரசியல் யாப்புக்குப் புறம்பானதுமான வழிமுறைகளைக் கையாண்டு அகற்றும் தேவை இல்லாமலே சர்வாதிகாரம் இலங்கையில் தனது பிடியை இறுக்கிக் கொண்டு முன்னேறிச் சென்றது. பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் சர்வாதிகாரம் முன்வைத்த அனைத்து திட்டங்களையும் தனக்குள் உள்வாங்கிக் கொள்ளச் சம்மதம் அளித்தது. இதன் மூலம் ஜனநாயகமும் சர்வாதிகாரமும் தமது பரஸ்பர உறவுகளை முரண்பாடுகள் இல்லாதவகையில் மீள் வரையறை செய்து கொண்டன. இலங்கையின் பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்துடன் சர்வாதிகாரம் ஒன்றிணைந்து ஜீவிக்கலாம் என்ற உடன்பாட்டை நடைமுறைப்படுத்தின. இதனை வேறுவார்த்தைகளில் கூறுவதாயின் இலங்கையில் பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் சர்வாதிகாரத்தைத் தனக்குள் ஏற்று உள்வாங்கிக் கொள்வதான நெகிழ்ச்சிப் போக்கைக் கடைப்பிடித்தது. அத்தோடு சர்வாதிகாரமும் பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் என்ற சட்டகத்திற்குள் இயங்குவதில் தனக்கு எவ்வித பிரச்சினையும் இல்லை என்று கூறிக்கொண்டு ஜனநாயகத்தோடு சேர்ந்து வாழப்பழகிக் கொண்டது. இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசு உருவாக்கத்தின் (Post Colonial state Formation) பிரதான இயல்பாக இது அமைந்துள்ளது.

இலங்கை பற்றிய அரசியல் விஞ்ஞானத்துறை ஆய்வுகளில் 'அரசு' என்ற விடயம் பற்றிப் பல கோணங்களில் ஆராயப்பட்டுள்ள போதும் பின் காலனித்துவ அரசு உருவாக்கம் என்னும் விடயம் ஆராயப்படவில்லை. 1960 ஆம் ஆண்டு முதல் அரசு பற்றிய ஆய்வுகள் அதனை இலங்கையின் இனப் பிரச்சினை என்பதன் ஊடாகவே பார்த்தன. வர்க்க உறிகள், சமூக அடித்தளம் என்பனவற்றின் ஊடாகவும் இலங்கை அரசின் இயல்பை விளக்கும் முயற்சிகள் பலனுள்ள

ஆக்கங்களுக்கு காரணமாயின். (உ + ம் சாஸ்திரி 1983, குணசிங்க 1996, உயன்கொட 1999, 2011). ஆயினும் காலனித்துவ அரசின் உருவாக்கம் என்ற வரலாறு பயனுள்ள முறையில் இன்றுவரை கட்டமைக்கப்படவில்லை.

இக்கட்டுரையில் நான் எடுத்துக் கூறவிருக்கும் விடயங்கள் வருமாறு. முதலாவதாக பின் காலனித்துவ அரசின் உருவாக்கத்தின் பின்னணியாக அமைந்த இலங்கையில் பிரித்தானிய காலனி ஆட்சிக்கால வரலாற்றை விளக்கவுள்ளேன். இப்பின்னணியை விளக்கும்போது பின் காலனித்துவ அரசுகளின் இயல்பை விளக்கும் கோட்பாடாகிய மிகைவிருத்தி அரசு யந்திரம் (Over -developed state apparatus) என்னும் கருத்தை இலங்கைச் சூழ்நிலையில் வைத்துப் பரிசீலிக்கவுள்ளேன். இக்கருத்து பின்காலனித்து அரசுகளின் உருவாக்கம் பற்றிய பிரத்தியேக சூழ்நிலைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுவதால் எனது பரிசீலனை பயனுடையதாக இருக்கும் எனக் கருதுகிறேன். கட்டுரையின் அடுத்த பகுதி 1948இல் இலங்கை சுதந்திர மடைந்தபின்னர் இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசு உருவாக்கத்தில் வெளிப்பட்டுத் தெரிந்த இருமுக்கிய இயல்புகளை எடுத்துக்கூறுவதாக இருக்கும். இவ்விரு இயல்புகளாவன.

அ) இக்காலத்தில் விபரல் ஜனநாயமுறையின் அடிப்படையான நிறுவனங்களும், நடைமுறைகளும் இலங்கையில் தடம் பதித்தன. அத்தோடு இந்நிறுவனங்களும் நடைமுறைகளும் ஒற்றையாட்சி யாப்பு மாதிரியை (Unitarist constitutional Model) அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன.

ஆ) அரசின் இறுதி இலக்கு இலங்கையில் சிங்கள தேசியவாதத்தின் அரசியல் பண்பாட்டு நிகழ்ச்சி நிரலை நிறைவேற்றுவதே என்ற கருத்து வலுப்பெறுதலும், அரசின் இனத்துவ அடித்தளம் (சிங்களமாக) குறுக்கம் பெற்றமையும். மூன்றாவது பகுதி தாராண்மைப் பண்பற்ற அரசாக இலங்கை அரசு மாறும் செயல் முறையை விளக்குகிறது.

நான்காம் ஐந்தாம் பகுதிகளிலும் நான் இதே கருத்தைத் தொடர்ந்து பரிசீலிப்பதோடு 1970 - 1977 காலப்பகுதியில் 'விபரல் அரசு அல்லாததாக ஆக்கும்' இச் செயல்முறை 'விபரலிசத்தைச் சகித்துக் கொள்ளாத

அரசின் தோற்றத்திற்கு காரணமாயிற்று என்பதை ஆராய்ந்துள்ளோன். 1980க்களில் இலங்கையில் பொருளாதார தாராள மயமாக்கல் இடம் பெறலாயிற்று. இத்தாராள மயமாக்கல் சூழலில் இனக்குழும சிவில் யுத்தமும் நடைபெற்றது. இவ்விரு நிலைமைகளின் பின்னணியில் அரசு 'யாப்புக்குட்பட்ட சர்வாதிகாரம்' (Constitutional Authoritarianism) என்ற தன்மையுடையதாக மாறியதை ஆறாவது பகுதி ஆராய்கிறது. ஏழாம் பகுதியில் 1994 இலும், 2002 இலும் 'லிபரல் அரசை உருவாக்கும்' (Liberalisation) முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டதையும் அது தோல்வியுற்றதையும் கூறவுள்ளோன். முடிவுரையாக பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்துடன் சர்வாதி காரத்தை இணைத்து ஒருங்குசேர வைத்திருக்கும் அரசியல் செயல் முறை இலங்கையில் நடைபெற்று, சர்வாதிகாரம் பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தை ஏற்று ஒத்திசைந்து கொள்வதையும் எடுத்துக் கூறவுள்ளோன்.

இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசு: சில ஆரம்பக் குறிப்புக்கள்

பின் காலனித்துவ சமூகங்களில் நவீன அரசுகளை ஆரம்பித்து வைக்கும் பணியை காலனிய ஆட்சிதான் செய்தது. பின்காலனித்துவ அரசு இராணுவ வெற்றியின் மூலமும், இராணுவ அலுவலர் ஆட்சி யந்திரத் திணை நிறுவுவதன் மூலமும் உருவாக்கப்பட்டது. பின் காலனித்துவ சமூகங்கள் பலவற்றில் அச்சமூகங்களை அரசியல் ரீதியிலும் நிர்வாக ரீதியிலும் ஒன்றிணைக்கும் பணி காலனிய ஆட்சி யினால் மேற் கொள்ளப்பட்டது என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளப் படவேண்டும். இலங்கையில் பிரித்தானியர் ஆட்சியின் போதுதான் நாடு அரசியல் நிர்வாக ஒருங்கிணைப்புக்கு உள்ளாகியது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப் பகுதியில் மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அரசு நிர்வாக முறை இலங்கையில் உருவாக்கப்பட்டது. இலங்கை அரசு ஒன்றுபட்ட இறைமையுடையதாக இக்காலத்தில் உருவானது. இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு, நிர்வாகச் சீர்த்திருத்தம் என்ற இருவகை உத்திகளையும் பயன்படுத்தி பிரித்தானியர் இதனைச் சாதித்தனர். நாட்டின் பொருளாதாரம் இக்காலத்தில் உலகச் சந்தைப் பொருளாதாரத்துடன் ஒன்றிணைக்கப்பட்டது. இந்த ஒன்றிணைப்பு காலனிய மூலதனத்தின் (Colonial Capital) உள்வரவால் நிறைவேற்றப்பட்டது.

காலனித்துவ அரசு உருவாக்கத்தின் முக்கிய இயல்பாக இப்பொருளாதார அம்சங்கள் அமைந்திருந்தன.

1970க்களில் இங்கிலாந்தில் குடிபுகுந்து வாழ்ந்தவரான பாகிஷ் தானிய சமூகவியலாளர் ஹம்சா அலவி (Hamza Alavi) பின்காலனித்துவ அரசு என்னும் விடயம் குறித்த கருத்து ஒன்றை முன்வைத்தார். பின்காலனித்துவ நாடுகள் அரசியல் சுதந்திரம் பெற்ற போது அவற்றின் அரசுகளின் கட்டமைப்பு முறையில் எந்த ஒரு அடிப்படை மாற்றமும் நிகழவில்லை. காலனித்துவ அரசு மாறவில்லை, என்றார், ஹம்சா அலவி. அதாவது அரசுயந்திரம் அப்படியே மாற்றம் இன்றி இருந்தது. முறிவு (rupture) அல்லது தொடர்ச்சியின்மை ஒன்றைக் காண முடியாது என்றார். மாற்றம் ஏதாவது நிகழ்ந்தது என்றால் அது ஆட்சியைப் பிடித்த சமூகவர்க்கங்கள் எவை? வர்க்க உறவுகளின் தன்மை என்ன என்பனவே என்றும் அவர் கூறினார். காலனித்துவ ஆட்சியாளர் குழுவின் (Colonial Ruling Class) இடத்தில் உள்ளூர் சமூகவர்க்கங்களின் குழு அமர்ந்து கொண்டது. இருந்த போதும் அரசு யந்திரம் (State Apparatus) மாறாமல் இருந்தவாறே தொடர்ந்து நிலைத்தது. ஹம்சா அலவியின் விளக்கத்தின்படி இந்த அரசு யந்திரம் காலனி ஆட்சிக் காலத்தில் மிகை வளர்ச்சி பெற்றதாக (Over developed) உருவாகியது. காலனித்துவ சமூகம் வளர்ச்சியுறாத ஒன்றாக இருக்க அதன் மீது திணிக்கப்பட்ட அரசு ஒப்பீட்டு நிலையில் இவ்வாறு மிகை வளர்ச்சி பெற்று இருந்ததென்றார். மிகை வளர்ச்சியுற்ற இந்த அரசு யந்திரம் பின்காலனித்துவ அரசுக் கட்டத்திலும் நீடித்து நிலைத்தது என்றும் அவர் கூறினார். காலனியின் பல்வேறு சமூக வாக்கங்களைக் கட்டுப்படுத்தி அடக்கி வைத்திருப்பதற்கு மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அரசு நிருவாக யந்திரம் காலனி ஆட்சியாளர்களுக்குத் தேவைப்பட்டது. ஆதலால் வரிகளை அறவிடுதல், பொது நிர்வாகம், சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் பாதுகாத்தல், நிதி நிருவாகம் ஆகிய அன்றாட நடைமுறை சார்ந்த விடயங்களோடு, மக்களை அடக்கி வைப்பதற்கான அரசு யந்திரமும் தேவைப்பட்டது. இதனால் காலனிய அரசு சிவில் சமூகத்தைவிட ஒப்பீட்டு ரீதியில் மிகை வளர்ச்சி பெற்ற இராணுவ - அலுவலர் ஆட்சிக் கட்டமைப்பை கொண்டு விளங்கியது.

காலனிய ஆட்சியில் இருந்து விடுதலை பெற்ற பல முன்னைக் காலனிகளின் அரசியல் மாற்றம் பற்றிய முக்கியமான பிரச்சினை

ஒன்றுக்கு விடைதருவதாக அலவியின் காலனித்துவ அரசு, பின் காலனித்துவ அரசு ஆகிய கருத்துக்கள் விளங்கின. விடுதலை பெற்ற இந்த நாடுகளில் பாராளுமன்ற ஜனநாயக நிறுவனங்கள் ஏன் பல மற்றனவாக இருந்தன என்பதை அவர் விளக்க முயன்றார். இந்நாடுகளில் இராணுவ - அலுவலர் ஆட்சி குழுக்கள் குடிமக்கள் அதிகாரத்தைப் பறித்து இராணுவ ஆட்சியை இந்நாடுகளில் திணித்தன. அரசு யந்திரத்தின் ஒப்பீட்டுச் சுயத்துவம் (Relative Autonomy of the State Apparatus) என்னும் கருத்து இராணுவ ஆட்சி தோன்றுவதை விளக்க உதவியது. அதாவது சாதாரண சூழ்நிலைகளில் அரசு யந்திரம் சிவில் சமூகத்திற்கு கட்டுப்பட்டதாய் இருக்கும். இந்நாடுகளில் அரசு யந்திரம் சிவில் சமூகத்தைவிட மிகை வளர்ச்சியுற்றதாய், சமூகத்தின் மீது அளவுக்கு மீறிய அதிகாரம் செலுத்தக் கூடியதாக இருந்தது. பலம் மிக்க அரசு யந்திரம் ஆட்சியாளர் குழுக்களிடையே இருந்த உள் முரண்பாடுகளை மத்தியஸ்தம் செய்து தீர்வு செய்யும் நிலையிலும் இருந்தது. பின் காலனித்துவ சமூகங்களின் சமூகவர்க்கங்களின் கூட்டு பலமற்றது. இதனால் இச்சமூக வர்க்கங்களின் கூட்டு ஆட்சியைப் பிடித்த போது அரசு யந்திரத்தைத் தமது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டுவர முடியவில்லை. ஒப்பீட்டளவில் சமூகவர்க்கங்கள் பலமற்றவையாக இருந்தன. இதனால் சிவில் ஆட்சியை பறித்து இராணுவம் ஆதிக்கம் பெறவழி ஏற்பட்டது. பாகிஸ்தான், பங்காள தேசம் என்ற இரு நாடுகளும் பின் காலனிய அரசுகள் எதிர்நோக்கிய இந்தப் பிரச்சினையின் தென்னாசிய மாதிரி களாக விளங்கின. இருநாடுகளிலும் சிவில் சமூகம் ஆட்சியை நடத்து வதற்கு செய்த முயற்சிகள் தொடர்ச்சியாகத் தடுக்கப்பட்டன. சிவில் சமூகத்தின் சமூக வர்க்கங்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்த அரசியல் தலைவர்கள் அரசியல் முரண்பாடுகளைக் கொண்டவர்களாய், தமக்கிடையே சச்சரவுகளில் ஈடுபட்ட வேளை இராணுவம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியது.

இலங்கையில் இராணுவ ஆட்சி ஏற்படவில்லை. இங்கு வித்தியாசமான நிலை ஏற்பட்டது. இந்த வித்தியாசத்தை அலவியின் எண்ணக்கருவின் உதவியுடன் இலங்கையின் பின் காலனிய அரசின் இயல்பை விளக்குவதன் மூலம் புரிந்து கொள்ளலாம். இந்தியாவிலும் இலங்கையை ஒத்த நிலையே காணப்பட்டது. இவ்விரு நாடுகளிலும் காலனித்துவம் விட்டுக்கொண்டு அரசு இயந்திரத்தைப் பயன்படுத்திக்

குடிமக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை உடைய அரசியல் கட்சிகள் ஆட்சியைப் பிடித்தன. இலங்கையும் இந்தியாவும் ஜனநாயக பாராளுமன்ற நிறுவனங்களை பயன்படுத்தி சிவில் ஆட்சியை நிலைநிறுத்தின. பாகிஷ்தானிலும், பங்களாதேசத்திலும் சாத்தியமற்றதான அரசியல் மாற்றம் இவ்விரு நாடுகளிலும் சாத்தியமாயிற்று. இலங்கையில் 1962 ஆம் ஆண்டில் இராணுவம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்கு முயற்சி மேற்கொண்டதென்பது உண்மையே. ஆனால் இம் முயற்சி இலகுவாக முறியடிக்கப்பட்டது. ஏனெனில் இலங்கையில் அரசு யந்திரத்தின் மீது சிவிலியன் கட்டுப்பாடு உறுதியானதாக இருந்தது. நாடு இராணுவ ஆட்சிக்குள் விழும் ஆபத்து இருக்கவில்லை. இருப்பினும் இலங்கையின் நிலை இந்தியாவை விடச் சில அம்சங்களில் வேறுபட்டதாக இருந்தது. 1947 ஆம், 1948 ஆம் ஆண்டுகளில் இந்தியா என்ற பின் காலனித்துவ அரசு உருவாகிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் அங்கு கட்டுக்கடங்காத வன்முறை நிகழ்ந்தது. இந்தியாவை 'பிரித்தல்' என்ற அறுவை வைத்தியம் நடந்து கொண்டிருந்த பின்னணியில் இந்து - முஸ்லிம் வன்முறைக் கலவரங்கள் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தன. இந்தியாவில் இருந்து வேறுபட்ட நிலை இலங்கையில் இருந்தது. இலங்கையில் பின் காலனிய அரசு அமைதியான சூழலில் உருவாகியது. இங்கு வன்முறை 1970 க்களில் தான் ஆரம்பித்தது. 70 க்களில் ஆரம்பித்த வன்முறை 40 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தொடர்ந்தது. இந்தியா, பாகிஷ்தான், பங்களாதேசம் ஆகிய மூன்று தேசங்களிலும் பின் காலனிய அரசு வன்முறையின் மத்தியில் தோன்றியது. இலங்கையில் பின் காலனிய அரசு தோன்றி வளர்ந்து முதிர்ச்சியை பெறும் வேளையில் வன்முறைகள் ஆரம்பித்தன. சுதந்திரம் பெற்றுப் பல ஆண்டுகள் கடந்த பின்னரே இவை நிகழ்ந்தன.

பிரித்தானியாவின் காலனியாக இருந்த காலத்திலும், அதன் பின்னர் பின் காலனித்துவ அரசாக மாறிய போதும் இலங்கையின் வரலாற்றுப் பாதை, அதன் போக்கு விசேட சிறப்பியல்புகள் சில வற்றைக் கொண்டிருந்தது. 1848 ஆம் ஆண்டில் பிரித்தானியருக்கு எதிரான கலகம் நடந்தது. இது தான் பிரித்தானிய காலனித்துவத்திற்கு எதிரான இறுதிக் கலகம். இதன் பின்னர் இலங்கைச் சமூகம் மீது பிரித்தானிய அரசு முழுமையான மேலாதிக்கத்தைச் செலுத்தியது.

மக்கள் எழுச்சியாக அமையும் எதிர்ப்பு கலகங்கள் எவையும் இலங்கையில் இதன் பின்னர் இடம்பெறவில்லை. 1948 இல் இலங்கை சுதந்திரம் பெறும்வரை 100 ஆண்டுகாலம் இங்கு சமூகத்தில் ஒப்பீட்டளவில் அமைதி நிலவியது. இதனால் இலங்கையில் பிரித்தானிய ஆட்சி சர்வாதிகாரத் தன்மை குறைந்ததாய் இருந்தது. இந்தியாவுடன் ஒப்பிடும் பொழுது இந்த வித்தியாசம் துலக்கமாகத் தெரிகிறது. பிரித்தானிய காலனிய ஆட்சியாளர்களுக்கும் அவர்களது உள்ளூர் கூட்டாளிகளுக்கும் எதிரான ஆயுதம் தாங்கிய எதிர்ப்புப் போராட்டம் இந்தியாவில் தொடர்ச்சியாக 1940 வரை நடைபெற்றது. குறிப்பாக விவசாய வர்க்கம் இப் போராட்டத்தில் முன்னணியில் திகழ்ந்தது. இதனால் இந்தியாவின் காலனிய அரசு கொடுமைமிக்க இராணுவ சர்வாதிகார அரசாக விளங்கியது. ஐரோப்பாவில் லிபரல் அரசுகளின் தோற்றத்திற்கு முற்பட்ட கால வல்லாட்சி அரசுகளின் மாதிரியில் பிரித்தானியாவின் இந்தியக் காலனிய அரசு விளங்கியது. இலங்கையின் காலனிய அரசு இது போன்ற வல்லாட்சி அரசாக இருக்கவில்லை. இலங்கையில் பிரித்தானிய ஆட்சியின் போது 1830 க்களிலும் 1840 க்களிலும் பொருளாதார மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. அக் காலத்திலேயே தாராண்மை பொருளியல் முறை அறிமுகமாயிற்று. முதலாளித்துவ வளர்ச்சியில் அரசு மூலதனத்தை விட தனியார் மூலதனமே பிரதான பங்கைப் பெற்றது. காலனிய அரசு தனது வழமைக்கு மாறாக மக்கள் நலன் பற்றிக் கரிசனை கொள்ளும் அரசாகவும் இருந்தது. இலங்கையின் காலனிய ஆட்சி பற்றி எழுதிய வரலாற்றாசிரியர்கள் இதைக் கவனிக்கத் தவறினர் என்றே கூறலாம். ஆனால் இலங்கையில் காலனிய அரசின் வன்முறை அம்சம் 1848 க்கு பிற்பட்ட காலத்தில் இருக்கவில்லை. தேசியவாத வரலாற்று எழுத்துக்களில் கூட பிரித்தானிய காலனிய வன்முறை 1848க்கு முற்பட்ட விடயமாகவே சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதை காணலாம். இலங்கையில் மக்கள் கிளர்ச்சிகளும் கலகங்களும் இல்லாத காரணத்தால் பிரித்தானியா இலங்கையில் பெரிய இராணுவம் ஒன்றை வைத்திருக்கவில்லை. மாறாக இந்தியாவில் பெரிய இராணுவப் படை இருந்தது. இலங்கையின் மத்திய நிர்வாகத்தின் பாகமாகப் பெரிய இராணுவப் படையணிகள் இருக்கவில்லை. நிர்வாக அதிகாரிகள் குழுவும் பொலிஸ் படையுமே இலங்கையின் மத்திய நிர்வாகத்தைக் கொண்டியக்கின. நிர்வாக

அதிகாரிகளில் காலனிய சிவில் சேவையாளர்கள் முதன்மையிடம் பெற்றனர். இலங்கையில் இராணுவ மயமாக்கல் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரே ஏற்பட்டது. அதனை இக்கட்டுரையில் பின்னர் விளக்கிக் கூறவுள்ளோம். இலங்கையின் இராணுவ மயமாக்கல் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட அரசுக்கு எதிரான கிளர்ச்சிகள் கலகங்கள் என்ற பின்னணியில் நிகழ்ந்தது. பின் காலனித்துவ அரசுக் கட்டத்தில் தான் இங்கு இராணுவ மயமாக்கல் நடந்தது. ஹம்சா அலவியின் 'மிகை வளர்ச்சி அரசு' என்ற கருத்து இலங்கைளில் உள்நாட்டு யுத்தம் முடிவுற்ற பின்னரான 2010 ஆம் ஆண்டின் நிலைக்குப் பொருத்தமானதாக உள்ளது. சுதந்திரம் பெற்ற காலத்தில் இலங்கையின் அரசு இராணுவப் பலமற்ற அரசாகவே இருந்தது.

இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசின் பின்புலம் பற்றிய இந்த விசேட அம்சம் அதன் நிறுவனக் கட்டமைப்புக்களையும் இயல்பு களையும் தீர்மானிக்கும் விடயமாக அமைந்தது. ஆதலால் ஹம்சா அலவியின் மிகை வளர்ச்சியுற்ற அரசு யந்திரம் என்னும் கருத்து இலங்கையின் பின் காலனித்துவ அரசுக்கு பூரணமாகப் பொருந்தவில்லை. இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் வழங்கியபோது பிரித்தானியா பலம்மிக்க இராணுவக் கட்டமைப்பை விட்டுச் செல்லவில்லை. இலங்கையில் ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கங்களும் இராணுவ பலத்தை அதிகரிப்பதில் 1980 ஆம் ஆண்டு வரை அக்கறை செலுத்தவில்லை. இலங்கை அரசு தமிழர் பகுதிகளில் ஆயுதம் தாங்கிய கிளர்ச்சி இயக்கம் தோன்றிய போதுதான் இராணுவத்தைப் பலம் கொண்டதாக மாற்றியது. இலங்கையின் இராணுவம் 'சடங்காசாரமான அல்லது அலங்காரமான' படையணியாகவே இருந்து வந்தது. 1971 இல் கிளர்ச்சி ஏற்பட்ட போது இத்தகையதொரு இராணுவமே கிளர்ச்சியை அடக்கும் பணியை நிறைவேற்றியது. அதன் பின்னர், தமிழ் இளைஞர் கிளர்ச்சி புத்து ஆண்டுகள் கழிந்த பின் வலுவடைந்தபோது இராணுவம் விஸ்தரிக்கப்பட்டு பலப்படுத்தப்பட்டது. இலங்கையில் அரசியல்வாதிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டதாகச் சிவில் நிர்வாக அதிகார வர்க்கம் செயற்பட்டுவந்தது. சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் ஆளும் உயர் குழுக்களிடையே போட்டியும், முரண்பாடுகளும் எல்லை மீறிப் போனதால் இராணுவம் தலையிட்டு மத்தியஸ்தம் செய்வதும் தன் அதிகாரத்தைக் காட்டுவதுமான நிலை

இலங்கையில் இருக்கவில்லை. பாராளுமன்றம் என்ற எல்லைக்குள் இப்போட்டியும் முரண்பாடும் வெளிச் சக்தியான இராணுவத்தின் தலையீடு இல்லாமல் தீர்வு செய்யப்பட்டன. பாராளுமன்ற நடைமுறைகள், தேர்தல்கள் என்ற போட்டி விதிமுறைகளுக்கு இணங்கிப் போகும் தன்மை இலங்கையில் நிலவியது.

1956 ஆம் ஆண்டில் அரசியல் அதிகாரம் புதிய சமூகக் கூட்டு ஒன்றிற்கு கைமாறியது. இம் மாற்றத்தை வன்முறை இல்லாமல் செய்வதற்கான அரசின் தகைமைபற்றிய பரிசோதனைக்கு இது ஒரு சந்தர்ப்பமாக அமைந்தது. அரசு உருவாக்கம் என்பது சமூக வர்க்கங்களிடையிலும், இனக் குழுமங்களுக்கிடையிலும் ஏற்படும் அரசியல் போராட்டங்களின் விளைவாக அமைவது. உண்மையில் இந்த அரசியல் போராட்டங்கள் நடைபெறும் களமாகவும் அரசு விளங்குகின்றது. இந்த அரசியல் போராட்டங்களின் பயன்களை ஸ்தூல வடிவில் நிறுவனங்களுடாக வெளிப்படுத்தும் களமாகவும் அரசு விளங்குகிறது. 1950 க்களின் நடுப்பகுதியில் இலங்கையின் பின் காலனித்துவ அரசின் வர்க்கஉறவுப் பின்னணி மாறியது. இம்மாற்றம் வர்க்கம், இனக்குழுமம் என்ற இரண்டு விடயங்கள் அரசியல் அதிகாரம் என்ற தளத்தில் இடைவினை புரிந்ததன் விளைவே என்பதனை நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். 1956 இல் ஆட்சி மாற்றம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. இது ஐ.தே.கட்சி (U.N.P) என்ற கட்சியில் இருந்து அரசியல் அதிகாரம் மஹாஜன எக்சத் பெரமுன (MEP) என்ற கட்சிக்கு மாறியதை மட்டும் குறிக்கவில்லை. குறிப்பிட்ட வகை வர்க்க உறவுகளைக் கொண்ட அதிகாரக் கூட்டு (Power Block) உருவானதையும் இதில் இணைந்த வர்க்கங்கள் பொதுவான கருத்தியலை கொண்டிருந்ததையும் காணலாம்.

1956 இன் ஆட்சி மாற்றத்தை அரசின் வர்க்க அடிப்படையில் ஏற்பட்ட மாற்றம் என்ற மார்க்சிய சமூகவியல் விளக்கம் ஒன்றை இவ்விடத்தில் முன்வைத்தல் பொருத்தமாகும். அரசியல் அதிகாரத்தின் மாற்றம் சிங்கள சமூகத்தில் இடைத்தர சமூக வர்க்கங்களின் புதிய கூட்டு ஒன்று உருவானதன் மூலம் ஏற்பட்டது. இந்த இடைத்தர சமூக வர்க்கங்கள் (Intermediate Social Classes) இலங்கையில் சிங்கள மொழிபேசும் மக்களுக்கு அரசியல் சுதந்திரம் அர்த்தம் உள்ளதாகவும், பொருத்தம் உடையதாகவும் மாற்றப்படவேண்டும் என்ற தொலை

நோக்கை முன்வைத்து, கருத்தியல் மட்டத்தில் பிரசாரத்தைச் செய்து அரசியலில் மக்களை அணிதிரட்டின. ஜனநாயக உரிமைகள் பரவலாக்கப்பட்டதன் விளைவாகவே இந்த அணிதிரட்டல் சாத்தியமாயிற்று எனலாம். சர்வசன வாக்குரிமை, இடதுசாரி இயக்கம் ஆகியனவற்றின் தாக்கம் அரசியல் தளத்தை விரிவடைய செய்து அரசியல் அபிலாசைகளைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்தது. 1950 க்களில் முற்பகுதியில் வர்க்க முரண்பாடுகள் பல நிலைகளில் வெளிப்பட்டதைக் காணலாம். ஆட்சியில் பிடியை வைத்திருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குள் இணைந்திருந்த குழுக்களிடையே வர்க்க முரண்பாடுகள் தோன்றின. 1952 இல் இக்கட்சியில் பிளவு ஏற்பட்டு சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி (SLFP) என்ற கட்சி தோன்றியது. பிரிந்துபோன இக்கட்சியின் தோற்றம் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குள் இருந்த ஒரு வர்க்கத்தின் உள்முரண்பாட்டின் விளைவாகும். இக்காலத்தில் கைத்தொழில்துறையில் அரசு - தனியார்துறை மூலதனம் - உழைப்பாளர் என்ற முத்தரப்பு முரண்பாடுகள் வலுப்பெற்றன. இடதுசாரிக் கட்சிகளும், தொழிற்சங்கங்களும் அரசு - தொழிலாளர் வர்க்க முரண்பாடுகள், மூலதனத்திற்கும் - தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்கும் இடையான முரண்பாடுகள் என்ற நிலைகளிலும் தலைமைத்துவத்தை வழங்கிப் போராட்டப் பாதையில் சென்றன. இந்த அரசியல் கொந்தளிப்புக்களின் மத்தியில் இன்னொரு விடயமும் மேற்கிளம்பியது. சிங்கள சமூகத்தின் இடைத்தர சமூக வர்க்கங்கள் அரசியல் அதிகாரத்தை வேண்டி நின்றன. அவற்றின் போராட்டம் ஆளும் ஐ.தே.கட்சிக்கு எதிரானதாகவும் ஆளும் உயர்குளுக்களுக்கு எதிரானதாகவும் அமைந்தது (றிஜின்ஸ் 1960). இடைத்தர வர்க்கங்கள் ஆன சமூகக் கூட்டணியாக அமையும் இந்த ஆட்சியை சில ஆய்வாளர்கள் 'இடைத்தர ஆட்சி' (Intermediate regime) என்று கூறினர் (சாஸ்திரி 1983). இது ஹங்கேரிய மார்க்கிஸ்ட் ஆகிய மிக்கேல் கலெக்கி (Michael Kalecki) என்பவரால் கூறப்பட்ட கருத்தாகும். 1956 இல் மக்கள் ஐக்கிய முன்னி (MEP) புதிய வர்க்கக் கூட்டு உறவின் பயனாக அமைந்தது. அத்தோடு பின்காலனித்துவ இலங்கையில் அரசு அதிகாரத்தின் சமூக அடித்தளம் விரிவாக்கம் பெற்றது. இந்த இரு அம்சங்களையும் 'இடைத்தர ஆட்சி' என்ற எண்ணக்கரு உள்ளடக்குவதாய் உள்ளது. இவ்விடத்தில் இரண்டு விடயங்களை நாம் குறிப்பிடுதல் தரும். முதலாவது சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய பத்

தாண்டு காலப் பகுதியில் இலங்கையில் அரச அதிகாரத்தின் சமூக அடித் தளத்தை விரிவாக்கம் செய்வதை வன்முறை இல்லாமல் செய்ய முடியும் என்பது நிரூபணம் ஆகியது. இது குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடிய விசேட இயல்பு. இரண்டாவதாக இரண்டு வெவ்வேறு அதிகாரக் கூட்டுக்கள் இக்கட்டத்தில் உருவாகி அருகருகே இருந்து செயற்படத் தொடங்கின. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தலைமையிலான அதிகாரக் கூட்டு, சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தலைமையிலான கூட்டு என்ப வற்றையே இங்கு குறிப்பிடுகின்றோம். இந்த அம்சம் முதலாவதான வன்முறையற்ற வகையில் அரசியல் அதிகாரத்தின் அடித்தளம் மாறிய தன் விளைவு என்றும் கூறமுடியும். இந்த இரு அதிகாரக் கூட்டுக்கள் அரசை மாறி மாறி நிர்வகித்தன. அரசின் வர்க்க அடித்தளத்தில் இவ்விரு கூட்டுக்களும் தத்தம் பங்கைப் பெற்றன. பிற அபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளின் அனுபவத்தில் இருந்து இலங்கை வேறுபடுவதை மேற்கூறிய இரண்டு விடயங்களின் அடிப்படையிலேயே விளங்கிக் கொள்ளலாம். பிற தேசங்களில் அரசின் சமூக அடித்தளத்தின் விரிவாக்கம் என்ற மாற்றமும், ஆளும் குழுக்களிடையிலான போட்டியும் வன்முறை மிக்கதாய் அமைந்தன. இக்கட்டுரையில் இவ்விடயம் பற்றி மேலும் விரிவாகப் பின்னர் குறிப்பிடுவோம்.

இனவாத அரசு : அதன் தொடக்கம்

இலங்கை 1948 இல் சுதந்திரம் பெற்ற பின்னரூள்ள 20 ஆண்டு காலத்தின் பின்காலனித்துவ கட்டத்தின் சிறப்பு இயல்புகளில் ஒன்று இலங்கை அரசு பாராளுமன்ற ஜனநாயக நிறுவன அமைப்புக்களை வலுப்படுத்திய அரசு உருவாக்கமாக வளர்ச்சி பெற்றதாகும். பிரித் தானியாவின் வெஸ்ட் மினிஸ்டர் முறையின் மாதிரியில் அமைந்த லிபரல் ஜனநாயக அரசாக இலங்கை விளங்கியது. (றிஜின்ஸ் 1960 வில்சன் 1974 யுப், 1978). இடதுசாரிக் கட்சிகளின் தொழிற்சங்கங்கள் பெரும் வேலை நிறுத்தங்களை இக்காலத்தில் நடத்தின. இவற்றை விட மூன்று முக்கிய வரலாற்று நிகழ்வுகள் இக்காலத்தில் இலங்கை சமூகத்தின் அடி ஆழம் வரை ஊடுருவிய பிளவுகளை எடுத்துக் காட்டுவனவாக இருந்தன. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் அரிசி

மானியத்தை வெட்டும் கொள்கைத் தீர்மானத்தை எடுத்த பொழுது இடதுசாரிக் கட்சிகளும் தொழிற்சங்கங்களும் இணைந்து ஹர்த்தால் ஒன்றை நடத்தின. இது முதலாவது முக்கிய நிகழ்வு. 1958 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்தில் நாடு முழுவதும் தமிழர்களுக்கு எதிரான வன்முறைக் கலகம் வெடித்தது. இது இரண்டாவது நிகழ்வு. மூன்றாவதாக 1959 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பரில் பிரதமர் எஸ். டபிள்யூ. பண்டாரநாயக்க படுகொலை செய்யப்பட்டார். பண்டாரநாயக்காவின் வீட்டுக்குச் சென்ற புத்தபிக்கு ஒருவர் அவரை அங்கு வைத்துச் சுட்டுக் கொன்றார். 1956 ஆம் ஆண்டில் பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையில் ஆட்சிக்கு வந்த குழுவின் உட்பூசல்களை இத் துயர சம்பவம் வெளித் தெரிய வைத்தது. பிரதமரின் படுகொலை அரசியல் நெருக்கடி ஒன்றை உருவாக்கவில்லை. இதுவொரு நிலைகுலைப்பு நிகழ்வு ஆயினும் இலங்கை அரசு இந்த அரசியல் பிரச்சினையில் இருந்து தன்னை வெகு விரைவாக மீட்டுக் கொண்டது. பாகிஷ்தானிலும் 1957 ஆம் ஆண்டு பிரதமர் லிக்குவாத் அலிகான் படுகொலை செய்யப்பட்ட நிகழ்வு இடம்பெற்றது. அங்கு அதனை அடுத்து நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் இலங்கையின் நிலையில் இருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டனவாய் இருந்தன. பாகிஷ்தானின் தந்தையான மொகமது அலி ஜின்னாவின் இறப்பு ஆளும் குழுக்களிடையே ஏற்கனவே பிளவுகளையும் அரசியல் நெருக்கடியையும் தோற்றுவித்திருந்தது. அப்பின்னணியில் இராணுவமும், சிவில் அதிகார வர்க்கமும் ஒன்றிணைந்து புதியதோர் அதிகாரக் கூட்டை உருவாக்கிக் கொண்டன. இந்த அதிகாரக் கூட்டு (Power Block) தன்னை ஒரு மாற்று ஆளும் குழுவாக இனம் காட்டியது. 1958 ஆம் ஆண்டில் இந்த இராணுவ - சிவில் அதிகாரிகள் குழு சிவில் ஆட்சியை ஒழித்துவிட்டு சதிப்புரட்சி ஒன்றின் மூலம் ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியது. 1950 க்களின் பிற்பகுதியில் இலங்கையின் நிலை பாகிஷ்தானில் இருந்து வேறுபட்டதாக இருந்தது. பாராளுமன்ற ஜனநாயக நிறுவனங்களின் பலத்தில் அமைந்த ஜனநாயக நாடாக இலங்கை விளங்கியது. பலமுள்ள இரு கட்சிகளைக் கொண்ட அரசியல் கட்சிமுறை, தனது இருப்பை நிலை நிறுத்திய இடதுசாரி இயக்கம், பலம் வாய்ந்த தொழிற்சங்க இயக்கம் என்பன இலங்கையின் ஜனநாயக நிறுவன முறையின் அடித்தளமாக விளங்கின. வேறு

வார்த்தைகளில் கூறுவதாயின் இலங்கையின் சிவில் சமூகம் (Civil Society) பலம் வாய்ந்ததாக இருந்தது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய பத்தாண்டு கால வளர்ச்சிகளை இன்னொரு விதமாகவும் விளக்க முடியும். அரசு இனவாதக் கலப்புடையதாகி இனவாத அரசாக மாறியது. (சண்முகரத்தினம் 1993) அல்லது இனக்குழுமப் பெரும்பான்மைவாதம் (Ethnic Majoritarianism) தலைதூக்கியது என்று கூறலாம். இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற காலத்தின் பின்னர் இலங்கையின் புதிய அரசு 'தேசிய' தன்மையுடையதா என்று விவாதித்தனர். இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற சமயத்தில் அதி காரத்தைப் பிடித்த ஆளும் குழுக்களிடையே தீவிர மானதும் அடிப் படையானது மான சமூகப் பிளவுகள் இருக்கவில்லை. இலங்கையின் முதலாளி வர்க்கத்திற்கும், நிலப்பிரபுத்துவ வாக்கத்திற்கும் இடையே முரண்பாடுகள் பெரிய அளவில் இருக்கவில்லை. அவை அரசியலில் ஒன்றிணைந்து செயற்பட்டன. 1952 ஆம் ஆண்டில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி இரண்டாகப் பிளவுபட்டமை ஆளும் உயர் குழுத்தின் மத்தியில் ஏற்பட்ட பிளவு என்று கூறலாம். இப் பிளவின் பின்னர் புதிய கட்சி ஒன்றிணை பண்டாரநாயக்க தலைமையில் அவரது கூட்டாளிகள் சேர்ந்து அமைத்தனர். சுதந்திரம் அடைந்த சந்தர்ப்பத்தில் இலங்கையின் உயர்குழாம் இனக்குழும அடிப்படையில் பிளவுபட்டிருந்தது. சுதந்திரத்திற்கு முன்பே இனமுரண்பாடுகளும் போட்டியும் தோன்றி விட்டன. காலனித்துவ ஆட்சியின் போது தேர்தல் அரசியல் போட்டி என்ற பின்னணியில் இன முரண்பாடுகள் வெளிப்பட்டன. அக் காலத்திலேயே சர்வசன வாக்குரிமையின் அடிப்படையிலான அரை குறை ஜனநாயகம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. (றஸ்ஸல் 1971 விக்கிரமசிங்க 1995) சுதந்திரத்தின் பின்னர் இனக்குழும அரசியல் தீவிரம் பெற்றது. புதிய தேசத்தின் 'தேசியம்' (Nation) அதன் அரசு என்ற இரண்டினதும் அரசியல், சட்ட இயல்பு பற்றிய பிரச்சினைகளை இனக்குழும அரசியல் தீவிர சர்ச்சைக்குள்ளாக்கியது. பின் காலனித்துவ அரசு லிபரல் ஜனநாயக அரசாக இருக்க வேண்டும் அது பிரித்தானிய பாராளுமன்ற ஜனநாயத்தின் அரசியல் யாப்பு மரபுகளில் கட்டமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் இலங்கையின் எல்லா உயர்குழுக்கள் மத்தியிலும் ஒருமித்த கருத்து இருந்தது. இருப்பினும் பிரஜா உரிமை, வாக்குரிமை என்ற உரிமைகளிலும், இலங்கை

ஒற்றையாட்சி மாதிரியில் அமைய வேண்டுமா அல்லது சமஷ்டி மாதிரியில் அமைய வேண்டுமா என்பதிலும் தீவிர கருத்து மாறுபாடுகள் தோன்றின. இம் மூன்று விடயங்களிலும் சிங்கள அரசியல் உயர்குழாம் சிங்கள தேசியவாத நிலைப்பாட்டை எடுத்தது. 1948 இலும் 1949 இலும் பிரஜா உரிமை, வாக்குரிமை ஆகிய விடயங்கள் தொடர்பாக பாராளுமன்றம் சட்டங்களை இயற்றியது. இச்சட்டங்கள் சிங்கள தேசியவாத உயர்குழாமின் கொள்கைகளையும் நோக்கத்தையும் வெளிப்படுத்துவனவாய் அமைந்தன. சுதந்திரத்தின் பின்னர் இலங்கையின் ஆளும் வகுப்பு என்ற தகுதியைப் பெற்றுக் கொண்ட சிங்களத் தலைமை இனக்குழும பெரும்பான்மை வாதத்தை (Ethnic Majoritarianism) அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசு ஒன்றை நிறுவும் பணியில் முனைப்புடன் செயற்பட்டது. 1956 இல் பதவிக்கு வந்த அரசாங்கம் இலங்கை அரசின் இனக்குழும பெரும்பான்மைவாதப் பார்வையை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது. அவ்வரசாங்கம் சிங்கள மொழியை அரசுகளும் மொழியாக்கும் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தது. சமயம், பண்பாடு ஆகிய இரு துறைகளிலும் சிங்கள தேசியவாதக் கோரிக்கைகளை அமுல்படுத்த இவ்வரசாங்கம் முன்வந்தது. அரசு அதிகாரத்தில் பிறருக்குப் பங்கில்லை, தாமே முழு அதிகாரத்தையும் வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் சிங்களத் தலைமையிடம் காணப்பட்டது. தமிழ்த் தலைமை அரசு அதிகாரத்தில் தாமும் சம பங்காளிகளாக இருக்கவேண்டும், சிங்களத் தலைமைக்கு கீழ்ப்பட்டவர்களாய் இருக்கக்கூடாது என்று கருதினர். இவ்வாறு அரசு அதிகாரத்தில் பங்கு என்ற விடயமே பிற்காலத்தில் சிங்கள தமிழ் முரண்பாட்டிற்கு காரணமாக இருந்தது. தமிழ் அரசியல் உயர் குழாம் சமஷ்டித் திட்டத்தை முன்வைத்தது. இதன் மூலம் தாம் ஆட்சி அதிகாரம் உடையவர்களாகலாம் என்றும், அரசு அதிகாரத்தில் சமபங்காளியாகலாம் என்றும் தமிழ் உயர் குழாம் கருதியது. அரசு அதிகாரத்திற்கான போட்டி நடைபெற்ற பின்னணி யாது என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். சர்வசன வாக்குரிமை, தேர்தல் அரசியல், பாராளுமன்ற ஜனநாயக முறை, சமூகநல அரசு ஆகியன நிலைபெற்ற சூழலில் அரசியல்வாதிகள் தமது ஆதரவாளர்களுக்கு சலுகைகளை அள்ளிவழங்கும் புரவலர்களாயினர். இவ்வாறானதொரு

புரவலர் அரசியல் (Patronage Politics) சூழ்நிலையிலேயே அரசு அதிகாரத்திற்கான போட்டி தீவிரம் பெற்றது.

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் உள்ள காலப்பகுதியின் அரசியல் வரலாற்றினை எடுத்து நோக்கும் போது, இலங்கையின் அரசியல் போராட்டங்களிலும், அரசியல் விவாதங்களிலும் அரசின் கட்டமைப்பும், அதன் இயல்பும் என்னும் விடயமே பிரதான பிரச்சினையாக இருந்தது. இந்த விவாதம் பின்வரும் இரு முக்கிய அம்சங்களைப் பற்றியதாக இருந்தது. i) இலங்கை மக்கள் தாம் பெற்ற சுதந்திரத்தை அர்த்தமுடையதாகச் செய்யவேண்டுமாயின் எத்தகைய அரசைக் கட்டி வளர்க்க வேண்டும்? ii) தமிழ்ச் சிறுபான்மை இனக்குழுமத்தின் பிரதேச சுயாட்சி என்ற கோரிக்கைக்கு அமைவாக இலங்கையின் பாராளுமன்ற ஜனநாயக முறையானது மீள்வரையறை செய்யப்படவேண்டுமா? இந்த விவாதம் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட இருவேறு அரசியல் நோக்கு முறைகள் பற்றியதாக இருந்தது. ஒரு அரசியல் நோக்கு அரசியல் யாப்பு ஒருமை வாதம் (Constitutional Monism) என்ற வகையினது. இதற்கு மாறாக அரசியல் யாப்புப் பன்மைவாதம் (Constitutional Pluralism) என்ற அரசியல் நோக்கு முன்வைக்கப்பட்டது.

ஒருமைவாதச் சிந்தனை, இலங்கை ஒற்றையாட்சி நாடாகவும் மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரத்தை உடையதாகவும் பிரித்தானிய பாராளுமன்ற முறையினைத் தழுவியதாகவும் இருக்கவேண்டும் என்ற கருத்துக்களை முன்வைத்தது. இதற்கு மாறாக பன்மைவாதச் சிந்தனை சுதந்திர இலங்கை சமஷ்டி அரசாக இருக்க வேண்டும். இச் சமஷ்டி அரசில் சிறுபான்மை இனங்கள் அரசு அதிகாரத்திலும் அரசியலிலும் சம பங்கினைப் பெறவேண்டும் ஆகிய கருத்துக்களை முன்வைத்தது. ஒருமை வாதிகள் காலனித்துவ ஆட்சியாளர்கள் விட்டுச்சென்ற அரசில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய கட்டமைப்பு மாற்றங்கள் செய்யப்படவேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைக்கவில்லை. அரசியல் கட்டமைப்பை மாற்றுதல் (Restructuring of the State) என்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்கள். அரசியல் யாப்பு ஒருமை வாதத்தில் இருந்து விலகிச் செல்லவேண்டும் என்ற கருத்தை ஆதரித்தனர்.

மேற்குறித்தவாறாக அரசியல் யாப்புத் திருத்தம் ஆரம்பம் தொடக்கம் பல சிக்கல்களை எதிர்நோக்கியது. யாப்புத் திருத்தம் என்ற வாதம் ஒரு சிறுபான்மை இனக்குழுமத்தால் முன்வைக்கப்பட்டது. இதற்கான ஆதரவு தமிழ் மக்களிடமிருந்து கிடைத்தது. ஆனால் பெரும்பான்மைச் சிங்கள சமூகம் யாப்புத் திருத்தத்திற்கு ஆதரவு அளிக்கவில்லை. சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள் பன்மைத்துவப் பண்புடையதாக அரசை மாற்றியமைப்பதற்கு விரும்பாததோடு, அவ்வாறான மாற்றம் ஆபத்தானது என்ற அச்சத்தையும் வெளியிட்டனர். இவ்வாறு கருதியதால் யாப்புத் திருத்த யோசனை பெரும் எதிர்ப்பைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. யாப்புத் திருத்தம் சிறுபான்மை இனத்தின் அரசியல் திட்டமாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டது. சமஷ்டி அரசியல் முறை அடியப்படையில் ஜனநாயகத் தன்மை உடையதாயினும், சிங்கள சமூகத்தின் அரசியல் அங்கீகாரம் அதற்குக் கிடைக்கவில்லை. இதனால் 1950 க்கள் தொடக்கம் இலங்கையில் அரசுச் சீர்திருத்தம் பற்றிய செயல்திட்டம் இரண்டு இனங்கள் இருதுருவங்களாகப் பிரிந்து நின்று வாகிடுவதற்கும் ஒன்றையொன்று விலக்குவதற்கும் வழிவகுத்தது. இந்தப் பிணக்கு இலங்கையின் ஜனநாயகச் செயல்முறையின் பகுதியாக மாறியது. De Votta கூறியிருப்பதுபோல் இனக்குழும மோதல் அரசியல் தோன்றியது. தேர்தல் ஜனநாயக நடைமுறையானது இனக்குழுமங்களை இரு கூறாகப் பிரித்துவைப்பதாக அமைந்தது. இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசின் போக்கை இது நிர்ணயம் செய்வதாய் அமைந்ததோடு அரசைப் பன்மைத்துவம் உடையதாக மாற்றும் செயல்திட்டம் நடைமுறைச் சாத்தியமற்றதாக ஆகியது.

இதுவரை கூறியவற்றைச் சுருக்கமாக எடுத்துரைப்போம். சுதந்திரத்தின் பிந்திய முதல் பத்தாண்டு காலத்தில் இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசு இரு இயல்புகளைக் கொண்டதாய் இருந்தது. முதலாவதாக அது ஒற்றையாட்சி மாதிரியில் ஜனநாயக நிறுவனங்களைக் கட்டமைத்து சென்றது. இரண்டாவதாக இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசின் ஆதார அடித்தளம் சிங்களப் பெரும்பான்மை இனம் என்பதாகச் சுருங்கியது. சிங்கள தேசியவாதத்தின் அரசியல் பண்பாட்டு நிகழ்ச்சித் திட்டத்தைச் செயற்படுத்துவதற்கான கருவி தான் அரசு என்ற சிந்தனை வேரூன்றியது. 'இப்பின்னணியில் இலங்கை அரசின் லிபரல் ஜனநாயகப் பண்புகளை இல்லாதொழிக்கும்

செயல் திட்டம் தொடங்கப்பட்டது. இதனைத் தாராண்மையற்ற அரசாக மாற்றும் (De-liberalisation) செயல் திட்டம் என்று கூறலாம்.' இக்கட்டு ரையின் அடுத்த பகுதியில் இவ்விடயம் குறித்து ஆராயவுள்ளோம்.

இலங்கை அரசைத் தாராண்மையற்றதாக மாற்றுதல் (De-liberalisation of Sri Lankan State)

தலையிடாக் கொள்கையுடன் இணைந்த தாராண்மை வாதம் (Laissez-faire liberalism) என்ற பண்பை இழுந்து தலையிடும் அரசு (Interventionist State) என்ற இயல்புடையதாக இலங்கையின் அரசு 1956 - 1965 காலப்பகுதியில் உருமாற்றம் பெறலாயிற்று. இத் தலையிடும் அரசு, அரசு முதலாளித்துவம் (State Capitalism) பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் என்ற இரண்டினதும் சேர்க்கையாக அமைந்தது. மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி (MEP) அரசாங்கத்தின் வரவுடன் அரசின் இப்பண்பு அழுத்தம் பெற்றது. ஆனால் இந்தப் பண்பு மாற்றம் முழுவடிவில் வெளிப்பட்ட காலம் 1960க்களின் முற்பகுதியிலாகும். அக்காலத்தில் முன்னாள் பிரதமரின் மனைவி திருமதி. சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க அட்சி அதிகாரத்தில் அமர்ந்திருந்தார். இலங்கையில் அரசு தலையிடும் அரசாக மாறிய வரலாறு அரசியல் அதிகாரத்தின் வர்க்க அடிப்படைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தோடு சம்மந்தமுடையது. மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி 1956 இல் தேர்தல் கூட்டு முன்னணி ஒன்றை ஏற்படுத்தி தேர்தல் வெற்றியைப் பெற்றது. 1947 ஆம் ஆண்டு முதல் ஆட்சியில் இருந்து வந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி 1956 இல் மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியினால் தேர்தலில் தோற்கடிக்கப்பட்டது. சமூகத்தளத்திலும் கருத்தியல் தளத்திலும் உருவாக்கப்பட்ட ஒற்றுமை ஐக்கிய மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியின் வெற்றிக்குக் காரணமாயிற்று.

அ. அரசு அதிகாரத்தின் சமூக அடித்தளத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம்.

ஆ. தலையிடாத் தாராண்மை வாதப் பொருளியல் கொள்கை கைவிடப்படுதல்.

என்ற இரு அம்சங்கள் 1956 தேர்தல் வெற்றியின் வெளிப்பாடாக அமைந்தன.

1956 ஆம் ஆண்டில் ஆட்சிமாற்றம் ஏற்பட்டது. அத்தோடு அரசு அதிகாரத்தின் சமூக அடிப்படைகளும் அக்காலத்தில் மாற்றம் பெற்றன. இவ்விடயத்தை இங்கு விளக்கிக் கூறுதல் அவசியம். 1956 வரை இலங்கையின் ஆளும் வர்க்கம் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி என்ற கட்சிக்குள் ஒன்றுபட்டு இருந்து வந்தது. ஆதலால் மேலாதிக்கம் உடைய அதிகாரக்கூட்டின் (Power Block) நிறுவன அமைப்பாக இக் கட்சி விளங்கியது. ஆளும் குழுவில் மூன்று உட்பிரிவுகள் இருந்தன. நகரம் சார் முதலாளி வகுப்பு, உயர்தொழில்களில் இருந்த உத்தியோகத்தர் வகுப்பு, கிராமப் புறங்களை மையமாகக் கொண்டிருந்த நில உடமையாளர் வகுப்பு என்பனவே இம்மூன்று பிரிவுகள். காலனியப் பொருளாதார முறையினாலும், காலனிய ஆட்சியினாலும் நேரடியாக நன்மை பெற்றவர்களாக இம்மூன்று பிரிவினரும் இருந்தனர். 1956 இல் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் அதிகாரத்திற்கு போட்டியாக எழுந்த மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி வித்தியாசமான சமூக வர்க்கங்களினைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது. நகரம் சார்ந்த உயர்தொழிலாளர் வகுப்பும் (Professional Class) வர்த்தக சமூகத்தின் இரண்டாம் படிநிலையில் இருந்தோரும் மக்கள் ஐக்கிய முன்னணிக்கு தலைமை தாங்கினர். இம்முன்னணி ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை போன்றல்லாது விரிந்த சமூகத் தளத்தை உள்ளடக்கியிருந்தது. அரசாங்க, தனியார்துறை உத்தியோகங்களில் உள்ளவர்கள் (சம்பளம் பெறும்வகுப்பு) நகரத் தொழிலாளர் வர்க்கம், சிங்கள கிராமங்களில் வாழ்ந்த மத்தியதர வர்க்கமும், கீழ் மத்தியதர வர்க்கமும், புத்தசமய துறவிகளின் தலைமையில் திரண்ட கிராமப்புறப் புத்தஜீவி வர்க்கம் என்பனவற்றின் கூட்டாக மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி விளங்கியது. பல்வேறு வகைப்பட்ட குழுக்களின் சேர்க்கையாக இக்கூட்டு இருந்தது. எனினும் தேசிய வாதக் கருத்தியல் இக்குழுக்கள் யாவற்றையும் இணைப்பதாக இருந்தது.

பல்வேறுபட்ட, ஒன்றோடு ஒன்று சம்பந்தமற்ற சமூகத் தளங்களில் இருந்து வந்த இக்குழுக்கள் யாவும் ஒன்றிணைந்து இரண்டாம் நிலை அதிகாரக் கூட்டாக செயற்படக் காரணமாயிருந்த சமூகப் பின்னணி யாது? என்ற கேள்வி எழுகிறது. சிங்கள முதலாளி வர்க்கம், கிராமப்புற விவசாயிகளான நடுத்தர வர்க்கம், அரசாங்க தனியார்துறை உத்தியோகத்தர்கள், சிங்கள மொழியில் கல்வி கற்றவர்களான புத்தஜீவிகள் வகுப்பு, பௌத்த பிக்குகள் ஆகிய பல்வகைக் குழுக்களை

இணைத்த பொது இயல்பு யாது? அரசு அதிகாரத்தைத் தமது கட்டுப் பட்டில் கொண்டுவருதல், அரசு தமக்கு அணுகத்தக்கதாக இருத்தல் என்ற இலக்குகளை வைத்தே இவை ஒற்றுமைப்படுத்தப்பட்டன. அரசியல் ரீதியில் தாம் ஒன்றுபடுதல் வேண்டும் என்பதை இவை உணர்ந்தன. இக்குழுக்கள் யாவற்றினதும் ஒருமித்த குறிக்கோள் அரசு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதே ஆகும். இந்த செயல்திட்டத்திற்கு ஆதரவு திரட்டுவதற்காகப் பிரசாரம் செய்யவும், மக்களை அணி திரட்டவும் தம் திட்டத்தை நியாயப்படுத்தவும் இக்குழுக்களின் கூட்டிற்கு ஒரு கருத்தியல் தேவையாயிற்று. சிங்கள தேசியவாதம் என்ற கருத்தியல் இதற்குப் பயன்பட்டது. இச் சமூககுழுக்களின் திட்டமான அரசு அதிகாரத்தை பெறுவதற்கும், சமூகத்தின் ஏனைய பகுதிகளுடன் இக்குழுக்களைப் பிணைப்பதற்கும் அக்கருத்தியல் உதவியது. மக்கள் ஐக்கிய முன்னணிக் கூட்டின் சிங்கள தேசியவாதம் மையநீரோட்டக் கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தேசியவாதத் தில் இருந்து வேறுபட்டதாக இருந்ததென்பதும் கவனிக்கத் தக்கது. ஐக்கிய தேசியக்கட்சியின் தேசியவாதம் இலங்கையின் முதன்மை நிலையில் உள்ள உயர் குழாத்தின் தேசியவாதமாகும். அத் தேசிய வாதம் 'மேலிருந்து வரும் தேசியவாதமும்' ஆகும். இவ்வயர் குழாத்தினர் வெகுஜனங்களை அணிதிரட்டுவதற்கு தேசியவாதத்தை ஒரு கருவியாக உபயோகிக்கவில்லை. ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு சிங்கள தேசியவாதம், இனவாதம் என்பனவும் தேவைப்பட்டது. 1947 - 1956 காலத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சியில் பொதுக் கொள்கை வகுப்புச் செயல் முறையில் இனவாதம் கலப்புற்றது. இருந்தபோதும் இலங்கை அரசின் லிபரல் ஜனநாயக அடிப்படைகள் இக்காலத்தில் மாற்றப்படவில்லை. மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியின் சிங்கள தேசியவாதம் கீழிருந்து கிளம்பிய தேசியவாதம். சுதந்திர இலங்கையின் அரசை கைப்பற்றிவிடும் வீறுடன் அத்தேசியவாதம் கிளர்ந்து எழுந்தது. 1956 இல் ஆட்சியைப் பிடித்த மக்கள் ஐக்கிய முன்னணிக் கூட்டு, இலங்கையின் பொதுக்கொள்கை வகுப்புச் செயல் முறையில் மேலும் இனவாதத்தைக் கலந்தது. அத்தோடு அதுவரை ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பேணிவந்த தாராண்மைவாத லிபரல் அரசு முறையில் இருந்து விலகியும் சென்றது. இவ்விலகல் குறிப்பாக பொருளாதாரக் கொள்கையில் வெளிப்படலாயிற்று. அரசாங்கம்

பொருளாதாரக் கொள்கை வகுப்பில் அரசின் தலையீடு என்பதை ஒரு தெரிவாகக் கொண்டது. இலங்கையில் தேசியமயமாக்கல் கொள்கையை மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் தொடக்கி வைத்தது. இதன் மூலம் 'அரசு முதலாளித்துவம்' என்று பின்னர் அடையாளப் படுத்தப்பட்ட முறையை இது புகுத்தியது. துறைமுகம், போக்குவரத்து, வங்கித்துறை, காப்புறுதி ஆகிய துறைகளில் தேசிய மயமாக்கல் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. அரசு நாட்டின் பொருளாதாரத்தை ஒழுங்கமைக்கும், நெறிப்படுத்தும் பொறுப்பை ஏற்றது. அத்தோடு அரசு ஒரு முயற்சியாளன் என்ற வகிபாகத்தையும் ஏற்றது. இக் கொள்கை மக்களின் பரவலான ஆதரவையும் பெற்றுக் கொண்டது. பழமைவாத அதிகாரக்கூட்டு 1956 இல் தேர்தலில் தோற்கடிக்கப்பட்டதன் பயனாக அரசின் வர்க்க அடித்தளம் மாற்றம் பெற்றது. இதன் விளைவாக காலனித்துவ காலத்தின் சுதந்திர சந்தை முதலாளித்துவத்தின் இடத்தை அரசு முதலாளித்துவம் பிடித்துக் கொள்ளும் வரலாற்றுத் தேவை எழுந்தது. சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய இலங்கையில் முதல் முதலாக மக்கள்வாத அரசு (Populist Regime) என்ற தன்மையுடைய ஆட்சியை புகுத்தியதும் மக்கள் முன்னணி அரசாங்கமே என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1960 - 1964 ஆண்டுகள் மிக முக்கியமான காலப்பகுதி. இக்காலத்தில் தான் இலங்கை அரசை தாராளமயமற்றதாக மாற்றும் செயல்முறை இடம்பெற்றது. 1960 யூலை மாதம் நடைபெற்ற தேர்தலில் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி வெற்றிபெற்றது. காலம் சென்ற பிரதமரின் விதவை மனைவியான திருமதி. சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க பிரதமராகப் பதவியேற்றார். மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி என்ற கூட்டு இக்காலத்தில் பிளவுபட்டது. சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி தமிழ் தேசியவாத சமஷ்டிக் கட்சியுடன் இணைந்து கொள்ள எடுத்த முயற்சி தோல்வியில் முடிந்தது. இதனால் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி 1960 இல் நடைபெற்ற தேர்தலில் தனித்துப் போட்டியிட்டது. தேர்தலில் வெற்றி பெற்று ஆட்சியைப் பிடித்த சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி 1956 இன் மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியின் கொள்கைகளை அர்ப்பணிப்புடனும் தீவிரத்துடனும் நடைமுறைப்படுத்தியது மிகுந்த ஆச்சரியத்தைத் தருவதாகும். புதிய அரசாங்கம் மக்கள் வாத அரசு, அரசு முதலாளித்துவம் என்ற பண்புகளை வெளியிட்டுத்தியது. மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி

தீவிர தேசிய வாதக் கருத்தியலைக் கொண்டது. சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் வர்க்கப் பின்னணியும், கருத்தியல் பின்னணியும் அவ்வாறான தீவிர தேசியவாதத்திற்கான உள்ளாற்றலைக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆயினும் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கம் 1960 யூலை தேர்தலின் பின் சென்ற பாதை அதன் வர்க்க இயல்புக்கு மாறுபட்டதாய், ஆச்சரியத்தைத் தருவதாக இருந்தது. சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான கட்சி தொடக்கத்தில் மத்திய வலது சாரி (Centre - Right) அரசியல் அமைப்பு என்ற தோற்றத்தையே அளித்தது. ஆனால் அக்கட்சி அதிகாரத்திற்கு வந்த பின்னர் அரசு முதலாளித்துவ, சிங்கள தேசியவாத நிகழ்ச்சி நிரலை நடைமுறைப்படுத்தியது. தனியார் துறையின் பிரதான தொழில்கள் பலவற்றைத் தேசிய மயமாக்கவும், பொருளாதாரத்தைக் கட்டுப்படுத்தவும் இவ்வரசாங்கம் முன்வந்தது. சமய நிறுவனங்களின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த பாடசாலைகளை அரசாங்கம் தேசியமயமாக்கியது. தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் தீவிரவாத அழுத்தம் அதிகரித்தபோது, தொழிலாளர் வர்க்க எதிர்ப்பியக்கத்தை நடத்திய இடதுசாரிக் கட்சிகளுடன் அரசாங்கம் 1963 ஆம் ஆண்டில் கூட்டணியை ஏற்படுத்தியது (அமரசிங்க 1998), இவ்வாறு இடது சாரிகளுடன் கூட்டணியை உருவாக்கிக் கொண்டதனால் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கம் மத்திய - வலதுசாரி (Centre - right) என்ற நிலையில் இருந்து மத்திய - இடதுசாரி (Centre - left) என்ற நிலைக்கு இடம் மாறியது எனலாம். இப்புதிய கூட்டணி ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குள்ளும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது. பத்திரிகைகளைத் தேசிய மயமாக்கும் முயற்சியை மேற்கொண்ட பொழுது அரசாங்கம் 1964 ஆம் ஆண்டில் தோல்வியைத் தழுவியது. 1965 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் நடைபெற்ற தேர்தலில் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தோற்கடிக்கப்பட்டது. ஆட்சியைக் கைவிட்டு செல்வதற்கு முன்னரே இக்கட்சி இலங்கையின் அரசின் இயல்பில் அடிப்படை மாற்றம் ஒன்றை ஏற்படுத்திவிட்டது. இலங்கை அரசை அபிவிருத்தி அரசுவாதம் (Developmentalist Statism) என்ற பாதைக்கு இது கொண்டு வந்து சேர்த்திருந்தது.

மக்கள் ஐக்கிய முன்னணிக் (MEP) கூட்டும் அதன் பின்னர் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியமை இலங்கையில் ஜனநாயக விரோத - லிபரல் விரோத போக்குகளை

ஊக்குவித்த போதும், ஜனநாயக நிறுவனக் கட்டமைப்பு இலங்கையில் நிலை பெறுவதற்கு இவற்றின் ஆட்சி உதவியது என்பதை குறிப்பிடுதல் வேண்டும். மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியும், சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு பதிலாக ஜனநாயக மாற்று வழியை முன்வைத்தன. ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குப் பதிலாக ஜனநாயக மாற்று வழியாக அமைந்ததோடு, அவை அக்கட்சியின் மேலாதிக்கத்திற்குச் சவாலாக அமைந்தன. முதன்மையான அதிகாரக் கூட்டு (ஐ.தே.க), அதற்கு மாற்றான இரண்டாவது அதிகாரக்கூட்டு என்பன அரசியல் அரங்கிற்கு வந்தன. இதனால் பாராளுமன்ற அரசியலில் இருவேறு எதிரெதிர் போட்டிக் கூட்டுக்கள் நிறுவன மயப்படுத்தப்பட்டன. இந்தப் போக்கு நன்மையளித்தது. அரசாங்க இயந்திரத்தில் சிவிலியன் கட்டுப்பாடு (Civilian Control) இதனால் உறுதிசெய்யப்பட்டது. சர்வாதிகாரத் தலையீடுகள் ஏற்படாமல் இது தடுத்து நிறுத்தியது. மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியும், சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் தமது ஆட்சிக் காலத்தில் அபிவிருத்தி அரசுவாதம் என்பதைப் புகுத்தின என மேலே குறிப் பிட்டோம். சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய இலங்கையின் முக்கிய கொள்கைத் திருப்பமும், நின்று நிலைக்கும் கண்டுபிடிப்பும் என்று அபிவிருத்தி அரசு வாதத்தைக் குறிப்பிடலாம். 1965 இல் பதவிக்கு வந்த அரசாங்கம் சுதந்திரச் சந்தை முதலாளித்துவத்தை தீவிரமாக ஆதரித்தது. இருந்த போதும் அந்த அரசாங்கத்தினால்கூட அபிவிருத்தி அரசுவாதம் என்ற பாதையில் இருந்து விலகிச் செல்லமுடியவில்லை. கொள்கை வகுப்புக்கான ஒரு பொது வரைசட்டகமாக இது விளங்கியது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் கிராமப்புற விவசாயத்தில் தாராண்மை பொருளியலைப் புகுத்தியது. இதேபோன்று ஏற்றுமதி - இறக்குமதி வர்த்தகத்தையும் தாராண்மை பொருளியல் கொள்கைகளின்படி நிர் வகித்தது. இருந்த போதும் இவையாவும் அரசு முதலாளித்துவம் என்ற சட்டகத்திற்குள்ளேயே செயற்படுத்தப்பட்டன. அரசு முதலாளித்துவம் என்ற சட்டகம் மத்திய - இடதுசாரி சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அரசால் ஏற்கனவே (1965 க்கு முன்) வரையறை செய்யப்பட்டிருந்தது.

1970 ஆம் ஆண்டு பதவிக்கு வந்த ஐக்கிய முன்னணிக் கூட்ட ரசாங்கம்

1950 க்களிலும், 1960 க்களிலும் இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசு உருவாக்கம் இரு தெளிவான குண இயல்புகளை வெளிப்படுத்தியது என்பதை மேலே விபரித்தோம். அவையாவன i. அரசின் அடிப்படையாக இனக்குழும பெரும்பான்மைவாதம் (Ethnic Majoritarianism) அமைதல் ii. தாராண்மை மறுப்பு அரசு என்ற குண இயல்பு வெளிப்படல் 1970 - 1975 காலப்பகுதியில் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியுடன் லங்கா சமசமாஜக் கட்சியும், இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் இணைந்து ஏற்படுத்திய ஐக்கிய முன்னணி ஆட்சியில் தாராண்மை மறுப்புப் போக்கு மேலும் அதிகரித்தும் வெளிப்படும் தெரிந்தது.

இவ்விடத்தில் ஆங்கிலத்தில் 'டி லிபரலைசேசன்' என்றும் 'இல் லிபரலைசேசன்' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ள இருவேறு எண்ணக் கருக்களுக்கிடையிலான வேறுபாட்டை விளக்குதல் அவசியம்.

- i. டி லிபரலைசேசன் என்பது தமிழில் தாராண்மையற்றதாக்குதல் எனப்படும். இதன் பொருள் தாராண்மைவாத முதலாளித்துவத்திற்கு (Laissez - Faire Capitalism) பதிலாக அரசு முதலாளித்துவத்தைப் புகுத்துதலைக் குறிப்பிடும். இங்கே மாற்றம் பிரதானமாக பொருளாதாரத் துறையில் தான் ஏற்படுகிறது. அரசாங்கம் நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் தனது நேரடித் தலையீட்டை அதிகரிக்கிறது.
- ii. இல் லிபரலைசேசன் என்பது அரசு லிபரல் ஜனநாயகம் என்ற கொள்கைகளைக் கைவிடுதலைக் குறிப்பிடும். இது அரசியல் துறையில் நிகழும் போக்காகும். இவ்வாறான தாராண்மை மறுப்பு அரசியல் கொள்கை பொருளாதார தாராண்மை நீக்கத்தோடு சேர்ந்து நிகழலாம். அது இல்லாமல் தனித்தும் செயற்படுத்தப்படலாம். 1947 - 1956 காலத்தில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கம் அரசு முதலாளித்துவத்தை புகுத்தி பொருளாதாரத் துறை தாராண்மை வாதத்தை நீக்கும் பணியைத் தொடக்கி வைத்தது. இருப்பினும் அவ்வரசாங்கம் இலங்கையின் பின்

காலனித்துவ அரசின் லிபரல் ஜனநாயக குண இயல்பை மாற்ற முனையவில்லை. 1956 - 1960 காலத்தில் மக்கள் ஐக்கிய முன்னணிக் கூட்டரசாங்கம் அரசு முதலாளித்துவத்தின் வரை சட்டகத்தைப் புகுத்தியது. இருந்தபோதும் அரசின் ஜனநாயக அடித்தளத்தைப் பலவீனப்படுத்தும் செயல்களில் இறங்க வில்லை. 1970 இன் ஐக்கிய முன்னணி அரசு வித்தியாசமாகச் செயற்பட்டது. அது அரசின் ஜனநாயக அடித்தளத்தை பலவீனப் படுத்துவதில் வெற்றிகண்டது, இனக்குழுமப் பெரும்பான்மை வாத அரசு ஒன்றை தாபித்தது தாபித்தது மட்டுமன்றி அதனை அரசியல் யாப்பு நிலையிலும், அரசியல் தளத்திலும் அசைக்க முடியாத முறையில் வேரூன்ற வைத்தது. இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக சர்வாதிகாரத்தை இலங்கையின் ஜனநாயக முறையின் பிரிக்கமுடியாத பகுதியாகவும் மாற்றிவிட்டது. 1975 - 1977 காலத்தில் ஐக்கிய முன்னணிக் கூட்டு சிதறத் தொடங்கியது. இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசின் வரலாற்றின் முதலாவது கட்டம் இத்தோடு முடிவுக்கும் வந்தது. இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசு தாராண்மை மறுப்பு அரசு ஆக மாறியது.

தாராண்மை மறுப்பு அரசு ஒன்றை உருவாக்கும் பணியை ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் சாதித்தது எவ்வாறு? 1970 - 1975 காலத்தின் ஐக்கிய முன்னணியை தோற்றுவித்த வர்க்கங்கள் எவை? அவற்றின் கருத்தியல் என்ன? என்பவற்றையும் பரிசீலிப்பதன் மூலமே நாம் இதற்கான விடையைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். 1970 இன் ஐக்கிய முன்னணி ஒரு சமூகக் கூட்டணி (A Social Coalition) ஆகும். அது ஒரு பல்வர்க்கக் கூட்டணி. மிகப் பலம் வாய்ந்த கூட்டணி.

- அ. சிங்கள முதலாளித்துவத்தின் இரண்டாம் படிநிலையைச் சேர்ந்த முதலாளி வாக்கம்.
- ஆ. நகரத் தொழிலாளர் வர்க்கம்.
- இ. கிராமப்புற விவசாயக் குடியான் வர்க்கம்.
- ஈ. இடைத்தர சமூக வர்க்கங்கள்.

என்பன இக் கூட்டணியில் இணைந்தன. இக் கூட்டணி 1956 இன் மக்கள் ஐக்கிய முன்னணிக் கூட்டணியை விடப்பலம் வாய்ந்தது. 1963 இல் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியும் இடதுசாரிக் கட்சிகளும் அமைத்த கூட்டணியை விடவும் பலமானது. 1970 யூலை மாதம் நடைபெற்ற பாராளுமன்றத் தேர்தலில் இக் கூட்டணி மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப் பலத்தை பெற்றது. இவ்வாறு ஆளும் கட்சி / கட்சிகளின் கூட்டணி ஒன்று மூன்றில் இரண்டு பெரும் பான்மை பெற்றமை, பாராளுமன்ற வரலாற்றில் இலங்கையில் முதல் தடவையாக இடம்பெற்றது இத் தருணத்திலேயே ஆகும். இப் பாராளு மன்றத் தேர்தலில் இக்கூட்டணி 'மக்களின் ஆணை' ஒன்றையும் பெற்றுக் கொண்டது. இருந்துவரும் அரசியல் யாப்பை நீக்கிப் புதிய தொரு அரசியல் யாப்பைக் கொண்டுவருவதற்கான ஆணையாக இம் மக்களின் ஆணை இருந்தது. இது முந்திய எந்த அரசாங்கத்திற்கும் வழங்கப்படாத ஆணையாகும். இலங்கையின் அரசியல் யாப்பைத் திருத்தும் அதிகாரம், ஒரு ஆளும் கட்சிக்கு வழங்கப்பட்டதென்றால் அது சாதாரணமான ஒரு விடயம் அன்று. இது ஒரு தலைப்பட்டசமான வாய்ப்பு. எதிர்காலத்தில் அரசு எப்படி இருக்க வேண்டும், சமூகம் - அரசு உறவுகள் எப்படிப்பட்டதாக இருக்கவேண்டும், அரசு அதிகாரம் வெவ்வேறு சமூகக் குழுக்களிடம் எவ்வாறு பங்கிடப்பட்ட டிருக்க வேண்டும், பலவேறு இனக் குழுமங்களிடையே அதிகாரம் எவ்வாறு பங்கிடப்பட்டிருக்க வேண்டும் ஆகிய முக்கிய விடயங்களை எல்லாம் தீர்மானிக்கும் அதிகாரத்தை இது வழங்கியது. வரலாற்றில் முன் எப்பொழுதும் எந்த அரசுக்கும் வழங்கப்படாத பெரிய அதிகாரம் இதுவாகும்.

1970 இன் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் தனக்குக் கிடைத்த இந்த வாய்ப்பை நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டது. அரசாங்கக் கூட்டணியைச் சேராத பிறர் இந்த ஆடம்பரம் மிக்க சடங்குகளில் வெறும் பார்வையாளர்களாக நின்று 1970 - 1972 காலத்தின் அரசியல் யாப்பு உருவாக்க செயல் முறையின் அரசியல் இலக்கையும் அதன் பயங்கர விளைவுகளையும் அவதானிக்க வேண்டியவர்களாய் இருந்தனர். இலங்கை என்ற பெயரைச் 'சிறீலங்கா' என்றும் 'சோஷலிச ஜனநாயகக் குடியரசு' என்றும் பெயர் மாற்றம் செய்தது. இப்பெயர் மாற்றம் ஒரு கருத்தியல் திட்டத்தின் வெளிப்படுத்துகையாக இருந்தது.

ஒற்றையாட்சி முறையில் அமைந்த மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அரசை அதன் தாரண்மை மறுப்பு இயல்புகள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய தாய் நிலைபெறச் செய்தது. இந்த ஜனநாயக விரோத நடைமுறையின் முக்கிய அம்சங்களாவன.

- i. தமிழ்ச் சிறுபான்மை இனத்திற்கு அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து அளிப்பதற்கான வழியாக அமைந்த பிரதேச சுயாட்சிக் கோரிக்கையை முற்றாகப் புறக்கணித்து அரசின் ஒற்றை யாட்சி இயல்பை மேலும் வலுப்படுத்தல்
- ii. ஏற்கனவே மூன்றில் இரண்டு பங்குப் பெரும் பான்மைப் பலம் கொண்டிருந்த கீழ்ச்சபைக்கு கட்டுப்பாடில்லா சட்ட ஆக்க அதிகாரத்தை வழங்கியதோடு மேற்சபையான செனேற்சபையையும் இல்லாது ஒழித்தல்
- iii. சட்டசபையினதும், மந்திரிகள் சபையினதும் அதிகாரங்களை எல்லைமீறாது வைத்திருக்கக்கூடிய 'கட்டுப்பாடு களும் சமன்படுத்தல்களும்' என்னும் பொறிமுறையை நீக்குதல்.
- iv. சோல்பரி அரசியல் யாப்பின்படி நீதித்துறைக்கு இருந்த மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நீதிமீளாய்வு அதிகாரத்தையும் இல்லாது ஒழித்தல்.
- v. நிர்வாகத் துறையின் ஆணைக்குக் கீழ்ப் பட்டதாக நீதித் துறையைத் தரம் தாழ்த்தல்
- vi. பொதுச் சேவையை மந்திரிசபையின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தமை.
- vii. புதிய அரசியல் அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்து இரண்டு ஆண்டு கள் கழிந்தபின் நடைமுறைக்கு வந்தது என்ற போலிக் காரணத்தை காட்டி அரசாங்கத்திற்கு ஐந்து வருடங்கள் மட்டுமே பதவியில் இருக்கும் உரிமையை ஏழாண்டு களாக நீடித்தமை.

ஒரு நாட்டின் அரசியல் யாப்பு அரசின் நிறுவனக் கட்டமைப்பின் வரைசட்டகம் என்பது மட்டுமன்றி அதனை யாத்தவர்கள் தமக்குள் பொதுப்பட இணங்கிக் கொண்ட கருத்தியலின் வெளிப்பாடாகவும் அமைவது. அவ்வாறாயின் 1972 அரசியல் யாப்பினை வரைந்தவர்களின் அரசியல் கருத்தியலின் முக்கிய அம்சங்கள் எவை? முதலாவ

தாக அது ஒரு சிங்கள தேசியவாத அரசியல் யாப்பு ஆகும். பின் காலனித்துவ கட்டத்தில் சிங்கள தேசியவாதம் வகுத்துக்கொண்ட இறுதி இலக்குகள் எவையோ அவையாவற்றையும் ஒருங்கே வெளிப்படுத்தவதாக இந்த அரசியல் யாப்பு அமைந்தது. சிங்கள தேசியவாதம் மேற்கு நாட்டுக் காலனித்துவம், சிறுபான்மை இனக்குழுமங்கள், சிறுபான்மைச் சமயங்கள் என்பனவற்றிற்கு எதிரான கருத்தியலாக இருந்தது. 1972 அரசியல் யாப்பு யாப்பியல் ஒருமைவாதம் என்ற சிந்தனையின் படி உருவாக்கப்பட்டது. இந்தச் சிந்தனையைச் சிங்கள தேசிய வாதுகளும், சோஷலிஸ்டுகளும் ஒரே விதமான தீவிர ஆர்வத்துடன் ஆதரித்தனர். அவர்கள் ஒற்றையாட்சி முறையிலானதும், தீவிர மத்தியப்படுத்தலைக் கொண்டதுமான அரசியல் யாப்பை உருவாக்கினர். இந்த அரசியல் யாப்பு மக்கள் வாத யாப்புவாதம் (Populist Constitutionalism) என்னும் கருத்தியலின் வெளிப்பாடு ஆகும். - 'குடியரசு' என்னும் கருத்தின் வேர்களை இந்த மக்கள் வாத யாப்புவாதம் என்ற கருத்தியலில் தேடமுடியும். சிங்கள தேசியவாதுகளும், சோஷலிஸ்டுகளும் குடியரசு என்னும் கருத்தியலினைக் கொண்டவர்கள். மக்கள் வாத யாப்புவாதம் என்ற கருத்தியல் இரண்டு கோட்பாட்டு நியாயங்களை உள்ளடக்கியதாக இருந்தது.

- i) 'இறைமையுடைய சட்டசபை' என்னும் நியாயம் முதலாவது விடயம். இதன்படி மக்களின் இறைமைக்குச் செயல்வடிவம் கொடுப்பது இறைமையுடைய சட்டசபையாகும். அது ஒரு சபையை மட்டும் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். வேறு நிறுவனங்களோ அல்லது கட்டுப்பாடுகளும் சமநிலைகளும் என்ற நடைமுறை சார்ந்த தடைகளோ சட்டசபையின் இறைமையைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடாது. ஆளும் கட்சியின் அல்லது கூட்டணியின் தலைவர்களே சட்ட சபையைக் கட்டுப்படத்த வேண்டியவர்கள் என்பன போன்ற கருத்துக்கள் இதில் உள்ளடங்கியிருந்தன.
- ii) அரசு ஒரு கருவி. இதனை அரசியல் யாப்பை வரைந்தோர் கொண்டிருந்த கருத்தியல் இலக்கை அடைவதற்கான கருவியாக உபயோகிக்கலாம். 1972இல் அரசியல் யாப்பின் இலக்காக அன்று கருதப்பட்டது சோஷலிசம் ஆகும்.

சோஷலிசத்தைப் பாராளுமன்றப் பாதையூடாக அடைதல் இலக் காக்கக் கொள்ளப்பட்டது. இதனை அரசியல் யாப்பு உருவாக்கம் தொடர்பான கருவிவாத நோக்கு என்று கூறலாம். அரசியல் யாப்பு உருவாக்கம் பற்றிய கருவிவாதம் சில நியமங்களை இலக்குகளாகக் கொண்டிருந்தது. விடுதலை, சமத்துவம், நீதி பன்மைத்துவம் ஆகிய நியமங்களே கருவிவாதத்தின் இலக்குகளாக இருந்து வந்தன. இதற்கு மாறாக 1972இன் குடியரசு அரசியல் யாப்பு, பலவிடயங்களில் குடியரசு என்ற குணவியல்பிற்கு மாறுபட்டதாக இருந்தது. குடியரசு பன்மைத்துவ அரசியல் சமூகத்தைக் குறிக்கவில்லை, அதன் பிரஜைகள் நியாயமான அடிப்படை உரிமைகளுக்கு உரித்துடையவர்களாயும் இருக்கவில்லை. இதனை விட குடியரசு என்ற அரசு மாதிரியின் கீழ் பிரஜைகள் செயல் ஊக்கமுள்ள பிரஜைகளாகப் பங்கேற்க வேண்டும். 1972 இன் குடியரசில் இந்த அம்சமும் இருக்கவில்லை. பிரஜைகள் ஆளும் கூட்டனியின் கட்சிகளுக்குள்ளும், கூட்டணிக்குள்ளும், கூட்டணியுடன் இணைந்துள்ள வேறு 'மக்கள்' அமைப்புக்களிலும் மட்டும் செயல் ஊக்கமுள்ள பிரஜைகளாகப் பங்கு கொள்ள முடியும் எனக் கருதப்பட்டது. குடியரசு அரசியல் கோட்பாட்டுக்கு ஐக்கிய முன்னணி அரசு செய்த பங்களிப்பு என்று இந்த விடயத்தைத் தவிர வேறு எதனையும் குறிப்பிடமுடியாது.

மேலே நாம் குறிப்பிட்ட அரசியல் யாப்புக் கோட்பாடு எங்கிருந்து வந்தது? இதன் மூலங்கள் எவை? இதன் மூலங்களாக இரண்டைக் குறிப்பிடலாம். முதலாவது பெரும்பான்மைவாத சிங்களத் தேசியவாதம். இரண்டாவது மார்க்சிய இடதுசாரிப் பிரிவினரின் சிந்தனை. சிங்கள தேசியவாதமும், மார்க்சிய இடது சாரிகளும் குறித்ததொரு வகையான யாப்புக் கருத்தியலை (Constitutional Ideology) வளர்த்திருந்தனர். இவர்கள் இரு சாராரின் கருத்துக்களின்படி இலங்கையின் சுதந்திரம், பூரண இறைமையுடையதான சுதந்திரமாக இருக்கவில்லை. இலங்கைக்குப் பூரண இறைமை கிடைக்கவில்லை. இலங்கைக்குப் பூரண இறைமை கிடைக்கவில்லை என்ற இந்த விமர்சனம் பிரித்தானிய அரசியல் யாப்புக்கும் இலங்கையின் அரசியல் யாப்புக்கும் இடையிலான தொடர்பின் மீது கவனம் குவிப்பதாக இருந்தது. இலங்கையின் அரசியல் யாப்பில் பிரித்தானிய முடிக்கும், பிரித்தானியப் பாராளுமன்றத்திற்கும், 'பிரிவிக்க கவுன்சில்' நீதித்துறை

நிறுவனத்திற்கும் உள்ள மேலாண்மையையும், தொடர்பையும் இவர்கள் சுட்டிக்காட்டினர். இத் தொடர்பு இலங்கையின் சுதந்திரத்தையும் பூரண இறைமையையும் மறுப்பதாகும் என்றும், பழைய காலனித்துவ உறவுகளை நவகாலனிய சட்டசுத்திற்குள் புதுப்பிப்பதற்கு இடம் அளிக்கின்றதென்றும் குறிப்பிட்டனர். இந்த விமர்சனம் பூரண இறைமையை இலங்கைக்கு வழங்குவதற்கான மாற்று வழியாக இலங்கையை ஓர் குடியரசாகப் பிரகடனம் செய்தல் என்பதை முன்வைத்தது. இக்கருத்தை உடையோர் ஓர் குடியரசு அரசியல் யாப்பு மட்டுமே இலங்கையின் இறைமையையும் சுதந்திரத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாய் இருக்கும் என்று கருதினர். இதனால் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய அரசுடன் உள்ள யாப்பு முறையிலான பிணைப்புக்களை (Constitutional Links) அறுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் கூறினர்.

நாம் மேலே சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்ட அரசியல் யாப்புக் கருவிவாதம் (Constitutional Instrumentalism) என்னும் எண்ணக்கரு பற்றிய விடயத்தை மீண்டும் பரிசீலிப்போம். அரசியல் யாப்புப் பற்றிய கருவிவாத நோக்கு ஒரு நாட்டின் அரசியல் சமூகத்தின் கட்டமைப்பு பற்றிய கொள்கைகளை உள்ளடக்கியதாக மட்டும் இருப்பதில்லை. அது அரசியல் நோக்கங்களை அடைவதற்கான கருவியாகவும் கருதப்படும். இக்குறிப்பிட்ட நோக்கு முறையில் அதாவது அரசியல் யாப்பு அரசியல் நோக்கங்களை அடைவதற்கான கருவி என்ற விடயத்தில், இலங்கையின் சிங்கள தேசியவாதிகளும், லங்கா சமசமாசக் கட்சி, இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்ற இரு கட்சிகளையும் சேர்ந்த இடதுசாரிகளும் கருத்தொருமையுடையவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் இருசாராரும் இலங்கையின் அரசியல் யாப்பையும் அரசியல் ஒழுங்கையும் மறுசீரமைப்பதில் ஒரேவிதமான நோக்கு முறையைக் கொண்டிருந்தனர். அரசையும் அதன் நிறுவனங்களையும் உபயோகித்து பெரும்பான்மைவாத அரசியல் மேலாண்மையை நிறுவுவதற்கு அரசியல் யாப்பை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்த சிங்கள தேசியவாதிகள் கருதினர். இடதுசாரிக் கட்சிகள் அரசையும் அரசு நிறுவனங்களையும் உபயோகித்து தாம் கற்பனை செய்த சோஷலிசத்தை நிர்மாணிப்பதற்கு விரும்பினர். இவ்விருசாராரின் நோக்கு முறைகளின் இணைப்பினால் உருவான சிந்தனை, இலங்கையில் அரசியல் யாப்பு ஒருமைவாதத்தை வேரூன்றச் செய்தது. இது ஒரு துரதிஷ்ட

மான நிலையாகும். இன்று நாற்பது வருடங்களுக்கு மேல் கடந்தோடி விட்டது. எனினும் 1972 அரசியல் யாப்பு விட்டுச் சென்ற இந்த அரசியல் யாப்பு ஒருமைவாதத்தில் இருந்து இலங்கை தன்னை மீட்டுக்கொள்வதற்கான முயற்சியில் இன்னும் வெற்றி பெறவில்லை.

தாராண்மை மறுப்பு அரசு.

இலங்கையில் பின்காலனித்துவ அரசு ஒன்று தாபிக்கப்பட்டு 64 ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. இந்த அரசு பயணித்த பாதையினையும், அதன் பயணத்தின் வெவ்வேறு முக்கிய கட்டங்களையும் திரும்பிப் பார்ப்பதற்கும், பரிசீலனை செய்வதற்கும் இந்த நீண்ட இடைவெளி எமக்குப் பயனுடையதாக உள்ளது. நாம் ஒரு காலப்பகுப்பு ஒன்றைச் செய்து கொள்ளலாம். வெவ்வேறு கால கட்டங்களில் இப் பின் காலனித்துவ அரசை நிர்வகித்த அரசாங்கங்கள் எவை? அவற்றின் குண இயல்புகள் எவை? என்ற விடயங்களின் அடிப்படையில் இக்காலப் பகுப்பைச் செய்து கொள்ளவேண்டும். முதலாவது காலப் பகுதியாக 1947 - 1956 ஐக் குறிப்பிடலாம். இக்காலப் பகுதியில் முதல் இரண்டு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கங்கள் ஆட்சி செய்தன. இக்காலப் பகுதியை ஜனநாயக - தாராண்மை வாத ஆட்சிக்காலம் என அழைக்கலாம். இக் காலப்பகுதியில் அரசு கீர்த்திருத்த முயற்சிகள் முக்கியமானவை எவையும் இடம்பெறவில்லை. இக்காலத்தில் முக்கியமான அரசியல் சமூகக் கொந்தளிப்புக்களும் இடம்பெறவில்லை. அரசாங்கத்தின் பொருளாதாரக் கொள்கைகளுக்கு எதிரான தொழிலாளர்வர்க்க எதிர்ப்பியக்கம் இக்காலத்தின் விதிவிலக்கான சமூகக் கொந்தளிப்பு எனலாம். இக்காலப்பகுதியிலேயே இனக் குழுமச் சிறுபான்மையினரான தமிழர்களின் எதிர்ப்பியக்கம் ஆரம்பித்தது. ஆனால் இவ்வெதிர்ப்பு தேர்தல் அரசியல், பாராளுமன்ற நிலைப்பட்ட பேச்சுவார்த்தை என்ற வகையிலேயே அமைந்தது. இரண்டாவது காலப்பகுதி 1956 - 1960 காலத்தின் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம், 1960 - 1964 சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கம் என்பனவற்றை உள்ளடக்கிய காலப்பகுதியாகும். இக்காலத்தில் அரசின் குண இயல்புகள் இரு விடயங்கள் சார்ந்து மாற்றம் பெற்றன. முதலாவதாக அரசின் இனக்குழும அடிப்படை மாற்றம் பெற்றது.

இனக்குழும பெரும்பான்மைவாத வரைசட்டகத்துள் அமையும் அரசாக அம்மாற்றம் அமைந்தது. இரண்டாவதாக அரசு தலையிடும் அரசு (Interventionist State) என்ற இயல்பைப் பெற்றது. பொருளாதாரத் துறையில் அரசின் வகிபாகத்தை விரிவாக்கல், சமூக நலச் சேவைகளை அதிகரித்தல், உள்நாட்டு முதலாளிகளிடமும் அந்நிய முதலாளிகளிடமும் இருந்து வந்த பல வர்த்தக கைத்தொழில் முயற்சிகளைத் தேசிய மயமாக்கல், கலாசாரப் பாதுகாப்பு கொள்கை, கல்வியின் மீது அரசு கட்டுப்பாடு என்பன 1956 - 1964 காலப்பகுதியின் தலையிடும் அரசின் முக்கிய அம்சங்களாக இருந்தன. இக்காலத்தின் பின்னர் 1965 - 1970 காலத்தில் ஐக்கிய தேசிய கட்சி ஆட்சியின் கீழ் தாராண்மை மயமாக்கம் ஓரளவு இடம்பெற்றது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி ஆட்சியில் உருவாக்கப்பட்ட அரசு முதலாளித்துவம், முதலாளித்துவத்தின் கீழான சமூக நல அரசு நடவடிக்கைகள் என்ற அடிப்படை சட்டகத்தை மாற்றாத வகையில் தனியார் துறை மூலதனத்திற்கு ஊக்கம் கொடுத்தது. கைத்தொழிலிலும், விவசாயத்திலும் தனியார் மூலதனத்திற்கு உதவியும் ஊக்கமும் கொடுக்கும் நடவடிக்கைகள் தொடக்கப்பட்டன. 1965 - 1970 கால ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, பல்லினக் குழுமங்களின் கூட்டாகவும் அமைந்திருந்தது. 1947 இன் பின்னர் அவ்வாறான பல்லினக்கூட்டு முதன்முறையாக அப்போது தான் அமைக்கப்பட்டது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தனியார்துறை மூலதனம் மூலம் பொருளாதார விருத்தி செய்யலாம் என்பதில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தது. சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அளவிற்கு தலையிடும் அரசுக் கொள்கையில் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கவில்லை. இதனால் தான் 1965 - 1970 ஆண்டுகளை தாராண்மைவாதம் ஓரளவுக்கு மீள்புக்குந்த காலம் எனலாம்.

1970 - 1977 காலப்பகுதியின் ஐக்கிய முன்னணி அரசின் பிரதான இயல்பு அது முதிர்ச்சிபெற்ற தலையிடும் அரசாக பரிணாமம் பெற்றதாகும். இக்காலத்தில் அரசு முதலாளித்துவக் கொள்கைகள் தொடரப்பட்டன, வலுப்படுத்தப்பட்டன. குறிப்பாக 1971 இல் மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் கிளர்ச்சியின் பின்னர் அரசு முதலாளித்துவம் வேகம் பெற்றது. தோல்வியடைந்த கலகத்தின் கருதப்படா விளைவுகளில் இதுவும் ஒன்று. அரசு முதலாளித்துவத்தின் புதிய கட்டத்தில் தோட்டங்களின் தேசியமயமாக்கலும், காணிச் சீர்திருத்தமும் முதன்மை

யிடம் பெற்றன. இவற்றை ஐக்கி முன்னணி அரசு உணர்ச்சி வேகத் துடன் செயற்படுத்தியது. 1971 கிளர்ச்சியின் பயனாகச் செய்யப்பட்ட கொள்கைத் திருத்தம் போலவும் இவை அமைந்தன. இலங்கைப் பொருளாதாரத்தில் தீவிர கட்டமைப்புக் குறைபாடு உள்ளது. அதுவே கிளர்ச்சிக்கும் காரணமாயிற்று. அதனைத் திருத்த வேண்டும் என்ற சிந்தனை அக்காலத்தில் நிலவியது. அதன் பயனே இச்சீர்திருத்த நடவடிக்கை. தேக்கமடைந்த கிராமியப் பொருளாதாரம் கிராமப்புற இளைஞர்களிற்கு வேலைவாய்ப்புக்களை வழங்கத் தடையாயிற்று. இந் நெருக்கடி தான் கிளர்ச்சியைத் தூண்டியது என்றும் கருதப் பட்டது. தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்கப்படுதல், நிலச்சீர்திருத்தம், தோட்டங்களை நிர்வகிப்பதற்குப் பெரிய புதிய கூட்டுத்தாபனங்கள் அமைக்கப்படுதல். பொதுத்துறையில் அதிகாரங்கள் உடைய அலுவலர் ஆட்சிமுறை உருவாக்கப்படுதல் என்பன கிளர்ச்சிக்குப் பிந்திய கட்டத்தின் அரசு முதலாளித்துவத்தின் இயல்புகளாகவிருந்தன.

அவசர காலநிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்டதனால் இலங்கை அரசின் தன்மை எப்படி மாறியது என்பதைப் பற்றி அடுத்து நோக்குவோம். அரசுக்கு எதிராக மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி கிளர்ச்சி ஒன்றை நடத்துவதற்குத் திட்டமிடுகிறது என்ற செய்திகள் வந்துகொண்டிருந்தன. இதனால் 1971 மார்ச் மாதம் முதன் முதலாக அவசரகாலநிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. அவ்வாண்டு ஏப்பிரல் முதல் வாரத்தில் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. தேசிய பாதுகாப்புக்கு ஏற்பட்ட அச்சுறுத்தல் காரணமாக அவசரகாலநிலை தொடரப்பட்டது. ஆயினும் அரசாங்கம் 1976 வரை அவசரகால நிலையைத் தொடர்ந்தது. ஏறக்குறைய தனது ஆட்சிக்கால முடிவு வரை அவசர காலநிலையை வைத்திருந்தது. 1972 அரசியல் யாப்பினை உருவாக்கியவரும், 1975 இல் கூட்டணி முறியும்வரை மந்திரிசபையில் அங்கம் வகித்தவருமான கலாநிதி கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வா தம் நினைவுகளை மீளாயும் கட்டுரை யொன்றைப் பின்னர் எழுதினார். அக் கட்டுரையில் 1971 - 1977 காலத்தின் அவசரகாலநிலைமை 'நிர்வாகத்துறையின் சட்டவாக்கத் திற்கு' வழிவகுத்தது என்று அவர் அக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டார். (டிசில்வா 1989 : 337) 'நிர்வாகத்துறையானது பாராளுமன்றத்தை தனக்குள் கீழ்ப்பட்டதாக்கியது' பாராளுமன்றத்தை மீறிச்சென்றது; என்றும் அவர் இக்கட்டுரையில் குறிப்பிட்டார். அவர் இக் கட்டுரை

யில் வெளிப்படையாக அழுத்திக் கூறாமல் விட்ட விடயம் அரசு அதிகாரத்தின் மிகமுக்கியமான மையமாக நிர்வாகத்துறை மாறி விட்டது என்பதுவே. இவ்வாறு அதிகாரம் மாறுகின்ற செயல்முறை அவசரகாலநிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டதோடு ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தால் தொடக்கி வைக்கப்பட்டது. இது நாம் கவனிக்க வேண்டிய முக்கிய விடயமாகும்.

அரசு என்றொரு விடயம் உள்ளது. அரசைத் தனது கட்டுப் பாட்டில் கொண்டுவந்து ஆட்சியை நடத்தும் அரசாங்கம் (Regime) என்பது இன்னொரு விடயம். இந்த இரு விடயங்களிற்கும் இடையிலான வித்தியாசத்தை இல்லாமல் செய்து அரசும், அரசாங்கமும் ஒன்று என்ற நிலை 1970 இல் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கமும் அரசும் ஒன்றுதான் என்ற தோற்றம் உருவாகியது. 1971 ஆம் ஆண்டில் இருந்து அவசரகாலநிலை என்பது இலங்கையில் இயல்பான ஒரு விடயம் ஆகியது. இது லிபரல் ஜனநாயகப் பண்புடையதாக இருந்த அரசை தாராண்மை மறுப்பு அரசாகவும், சர்வாதிகார அரசாகவும் மாற்றியது. அரசு வேறு அரசாங்கம் வேறு என்பதை முற்றாக இல்லாமல் செய்துவிடவும் முடியவில்லை. ஐக்கிய முன்னணி அரசின் செயற்பாடுகள் இப்படியான ஒரு வித்தியாசம் இருப்பதை மிகவும் எதேச்சதிகாரமான முறையில் உதாசீனம் செய்வதாக இருந்தன என்பது சுவாரஸ்யமான விடயம். ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்திற்குப் பின்னர் பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் அரசு - அரசாங்கம் என்ற வித்தியாசத்தை இல்லாமல் செய்யும் உத்திகள் பலவற்றை கையாண்டன. இந்த உத்திகள் பலவகையின. ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் முதலில் இதனை புதிய கொள்கைத் திட்டங்கள் என்ற புதுமையோடு இணைத்தது. பலம் வாய்ந்த பாளுமன்றத்தை அது உருவாக்கியது. இப் பாளுமன்றம் பலம் வாய்ந்த மந்திரிசபையின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட்டது. இம்மந்திரிசபை அரசு - அரசாங்கம் என்ற மரபுவழி வேறுபாடுகள் பற்றிச் சிறிதும் அக்கறை அற்றதாக இருந்தது, மந்திரிசபையின் கருத்தியல் வேறுபட்டது. மாவட்ட அரசியல் அதிகாரி முறை புகுத்தப்பட்டது. இதன் மூலம் அரசாங்கம் நிர்வாகத்துறையில் ஊடுருவித் தன் பிடியை வலுப்படுத்தியது. ஆளும் கட்சியின் தொண்டர்களும், உறுப்பினர்களும் அரசாங்க நிர்வாகத்தின் எல்லா நிலைகளிலும் ஊடுருவினர்.

இவ்வாறு அரசாங்கத்தின் இரும்புக் கரங்கள் சமுதாயத்தின் எல்லா மட்டங்களிலும் தன் பிடியை இறுக்கின. அரசுக்குள் அரசாங்கம் நுழைந்து அதன் இடத்தைபிடித்தல் என்னும் கொள்கையை ஜே. ஆர். ஜயவர்தனாவும், ஆர். பிரேமதாசாவும் ஜனாதிபதிகளாக இருந்த போது தொடர்ந்தனர். இவர்கள் இன்னும் பல தாராண்மை மறுப்பு ஜனநாயக விரோத உத்திகளைப் பயன்படுத்தினர். இந்தச் செயல் முறை இன்றுவரை படிப்படியாக முன்னேறிச் செல்கிறது என்றே கூறலாம். 1970க்கள் முதல் இலங்கையில் ஏற்பட்டுவரும் அரசியல் மாற்றங்களை விளக்குவதற்கு சில அறிஞர்கள் 'நிறுவனச் சிதைவு' (Institutional decay) என்ற கருத்தை முன்வைத்தனர். பார்க்க முவர் (Moore) (1990 - 1992) நிறுவனச் சிதைவைவிட அரசுக்குள் அரசாங்கம் நுழைகிறது என்ற கருத்து தாராண்மை மறுப்பு அம்சத்தை மிகச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகிறது. 1970 க்குப் பிந்திய அரசின் இயல்பையும், மாற்றங்களின் சாராம்சத்தையும், சமூகத்திற்கும், பிரஜைகளுக்கும் இடையிலான உறவுகளையும் இக் கருத்து விளக்குகிறது.

தாராண்மை மறுப்பில் இருந்து 1980க்களில் சர்வாதிகாரத்தை நோக்கி மாற்றம்

ஜனநாயகமும், சர்வாதிகாரமும் ஒன்றோடொன்று கலப்புற்றுச் சங்கம்மாகிய செயல்முறை 1977 - 1994 காலத்தின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியில் நடைபெற்றது. 17 வருடகாலம் ஜே.ஆர். ஜயவர்தனாவும், ஆர். பிரேமதாசாவும் ஜனாதிபதிகளாக ஆட்சி செய்தனர். இக்காலத்தில் பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் இலங்கையில் ஒரு கட்சி ஆட்சி அரசாக மாற்றம் பெற்றது. 1977 யூலை மாதம் நடைபெற்ற தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆறில் ஐந்து பங்கு பாராளுமன்ற ஆசனங்களை பெற்றது. எதிர்க்கட்சி மிகவும் பலவீனமான நிலையில் இருந்தது. இடது சாரிகளுக்கு பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கவில்லை. முன்னாள் ஆளும் கட்சியான சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி எட்டு ஆசனங்களை மட்டுமே பெற்றது. 1978ம் ஆண்டில் அரசியல் யாப்புச் சீர்திருத்தம் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி முறையைப் புகுத்தியது. இதனால் அரசின் நிர்வாகத்துறை பலம் பெற்றது. அதன் தலைமை அதிகாரம் ஜனாதிபதியிடம் இருந்தது. நிர்வாகத்துறை அரசின் மிக

முக்கியமான அதிகார மையம் ஆகியது. பலமற்ற சட்டசபை, நிர்வாகத் துறைக்குப் பணிந்து போகும் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட நீதித்துறை, விரக்தியுற்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட எதிர்க்கட்சி, ஒப்பீட்டளவில் அளவுக்கு மீறிய அதிகாரங்களைக் கொண்ட நிர்வாகத்துறை என்ற இயல்புகளையுடைய அரசு தோற்றம் பெற்றது. இவ்விதம் 1980 க்கள் முதல் 1990 க்களின் முற்பகுதிவரை அரசு அதிகாரத்தில் நிறுவனச் சமநிலை இன்மை வெளிப்பட்டது. இம் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்த வேளையில் வேறு இரு போக்குகள் வெளிப்பட்டன. 1983 முதல் தமிழ் பிரிவினைவாதக் கிளர்ச்சி மேலெழுந்தது. 1987 இல் ஜனதா விழுக்கி பெரமுன எனப்படும் மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் இரண்டாவது கிளர்ச்சி தோன்றியது. மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் கிளர்ச்சி தென் பகுதிக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாய் இருந்தது. மக்கள் விடுதலை முன்னணியினது கொரில்லாப் போராளிகளுக்கும் அரசாங்கப் படைகளுக்குமிடையே இரத்தம் சிந்திய தீவிர உள்நாட்டு யுத்தம் தொடர்ந்தது. இக்கிளர்ச்சி 1989 இல் அடக்கப்பட்டது. நாட்டின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் தோன்றிய கிளர்ச்சி முடிவுறாத நீண்ட உள்நாட்டுப் போராக மாறியது. இலங்கை முழுவதையும் உள்ளடக்கிய இரட்டைக் கிளர்ச்சிகளில் சிக்குண்ட வேளை, வெளிநாட்டு இராணுவ தலையீடும் ஏற்பட்டது. இலங்கையின் சமாதான முயற்சியிலும், பின்னர் போரிலும் இந்தியா பங்குகொண்டது. இவ்வாறான வெளிநாட்டு இராணுவத் தலையீடு 1987 - 1990 ஆண்டுக் காலத்தில் ஏற்பட்டது. 1989 இல் மக்கள் விடுதலை முன்னணி தோற்கடிக்கப்பட்டதும், பின்னர் 1990 இல் சமாதானத்தை ஏற்படுத்தும் தனது முயற்சியை இந்தியா முடிவுக்கு கொண்டுவந்ததும், இலங்கை அரசு சிக்கல்களில் இருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளச் சந்தர்ப்பத்தை வழங்கியது. விடுதலைப் புலிகளின் ஆளணியைச் சேர்ந்தவர் என்று கருதப்பட்ட ஒருவரின் தாக்குதலால் ஜனாதிபதி ஆர். பிரேமதாசு கொல்லப்பட்டார். 1994 இல் நடந்த தேர்தலில் ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டது. இத் தேர்தல் அதுவரை நாட்டில் நிலவிய உறுதியற்ற நிலையையும் நெருக்கடிகளையும் முடிவுக்கு கொண்டுவந்தது.

1980 க்களில் அரசு முதலாளித்துவம் என்ற கொள்கை கைவிடப்பட்டு பொருளியல் தாராண்மை வாதமும், சுதந்திரச் சந்தை பொருளாதாரமும் உருவாகிய காலகட்டத்தில் இலங்கை அரசு மேலும் மேலும்

சர்வாதிகாரத் தன்மை உடையதாக மாறலாயிற்று. இது விசித்தரமான ஒரு போக்கு ஆகும். இவ்விடத்தில் லத்தின் அமெரிக்கா தொடர்பான O' Donnel (1973 ; 1978) மற்றும் Hirschman (1978) ஆகியோர் முன் வைத்த விளக்கம் இலங்கையின் புதிய போக்கிற்கும் பொருந்துகிறதா என்பதை நோக்குவோம். மேற்கூறிய ஆய்வாளர்கள் பொருளாதாரத் தாராண்மை வாதத்திற்கும் அரசியல் அடக்கு முறைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளது என்ற வாதத்தை, லத்தின் அமெரிக்க நிலையை உதாரணம் காட்டி முன்வைத்தனர். லத்தின் அமெரிக்காவில் தாராண்மை வாதம் முதலாளித்துவ அபிவிருத்தியின் குறிப்பிட்டொரு கட்டத்தில் தோன்றியது. அவ்வேளை லத்தின் அமெரிக்க நாடுகளின் தேசிய பொருளாதாரம் அந்நிய வர்த்தகத்திற்கும், அந்நிய முதலீடுகளுக்கும் திறந்துவிடப்பட்டது. இம் மாற்றத்தை நிரவகிப்பதற்கு குறிப்பிட்டவகை அரசியல் கொள்கையுடைய சர்வாதிகார அரசாங்கங்கள் தேவைப்பட்டன. லத்தின் அமெரிக்க உதாரணம் பொருளாதாரத் தாராண்மை வாதத்திற்கும், சர்வாதிகாரத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பை எடுத்துக் காட்டுகிறது. பொருளாதாரத் தாராண்மை வாதத்தை நடைமுறைப்படுத்த சர்வாதிகாரம் அவசிய, முந்தேவை என்ற இந்தக் கருத்தினை இலங்கை பற்றிய சில ஆய்வாளர்களும் கூறியிருக்கின்றனர் (பொன்னம்பலம் 1981). இலங்கையின் இடது சாரிகளும், தொழிற்சங்கவாதிகளும் சிலில் சமூகத்தினரும் இதே கருத்தைக் கூறியுள்ளனர். மூவர் (Moore). தமது கட்டுரையில் (1990) இதற்கு மாறான வாதத்தை முன்வைத்தார். பொருளாதாரத் தாராண்மை வாதத்திற்கும் அவர்கூறும் அரசியல் சிதைவு (Political decay) என்பதற்கும் நடைமுறையில் காரணகாரியத் தொடர்பு குறைவாகவே உள்ளது. மூவர் 'அரசியல் சிதைவு' என்பதில் இலங்கையில் மூன்று அம்சங்கள் வெளிப்பட்டதாகவும் கூறுகிறார்.

அ. அரசியல் அதிகாரம் மத்தியில் குவிதல்.

ஆ. ஜனநாயக எதிர்ப்பையும், எதிர்க்கட்சியையும் அடக்குதல்.

இ. சிங்கள - தமிழ் இனக்குழும உறவுகள் மோசமடைதல்.

1980 க்களில் பொருளாதார தாராள மயமாக்கல் பூரணமான நிலையை நோக்கிச் செல்லவில்லை என்றும், நாட்டின் பொருளா

தாரத்தில் அரசின் கட்டுப்பாடு தளரவில்லை என்றும் முவர் கூறுகிறார். ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் பொதுத்துறை வியாபார தொழில் முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து பேணியது. அரசியல் தேவைகளுக்காகவும், தமது ஆதரவாளர்களுக்குச் சலுகைகளை வழங்குவதற்காகவும் பொதுத்துறை முயற்சிகளை அரசாங்கம் தொடர்ந்து வைத்திருக்கும் தேவையும் இருந்தது. ஆதலால் பொருளாதார சீர்திருத்தங்களின் விளைவாக ஏற்பட்ட தாராண்மை மயமாக்கம் பல வீனமானது (Weak liberalisation) என்றே கூறவேண்டும். முவர் 'சர்வாதிகாரம்' என்ற கருத்தையும் அழுத்துவதாகத் தெரியவில்லை. அவர் 'அரசியல் சிதைவையே' முக்கிய போக்கு என்கிறார். 1977 ஆம் ஆண்டின் பின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியில் ஏற்பட்ட 'அரசியல் சிதைவுக்கான காரணங்களை பொருளாதார தாராண்மைவாதச் செயல்முறைக்குள் தேடிக்காணமுடியாது' அவை அதற்கு வெளியில் இருந்து எழுந்தன என்றும் முவர் கூறுகிறார்.

இலங்கையின் அரசு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியில் என்ன வடிவத்தைப் பெற்றது, என்ன போக்கில் சென்றது என்பதை விளக்குவதற்கு முவர் குறிப்பிடும் 'அரசியல் சிதைவு' என்னும் கருத்திற்கு மாறான வாதத்தை முன்வைக்கும் தேவை உள்ளது. அரசியல் அதிகாரம் மத்தியில் குவிதல், பிரிவினைவாதக் கிளர்ச்சி என்பவற்றிற்கும் பொருளாதாரத் தாராண்மை வாதத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பு யாது எனப் பார்ப்போம். இவ் விசாரணை எமக்கு இலங்கையின் அரசின் விசேட இயல்பைப் புரிந்து கொள்வதற்கான சந்தர்ப்பத்தையும் வழங்குகிறது. இலங்கையின் வெவ்வேறு சமூகக் குழுக்களும், இனக் குழுமங்களும் முன்வைத்த அரசியல் கோரிக்கைகளை எதிர்கொண்டு, அவற்றிற்குத் தீர்வுகளைக் காணும் திறனை இலங்கையின் அரசியல் நிறுவனங்கள் கொண்டிருக்கவில்லை. இவ்வரசியல் கோரிக்கைகளை முன்வைத்த குழுக்களை அதே நிறுவனங்களை உபயோகித்து அடக்கி ஒடுக்குவதில் அரசாங்கம் ஈடுபட்டது. வன்முறையையும் போரையும் அரசாங்கம் கட்டவிழ்த்துவிட்டது. 'அரசியல் சிதைவு' என்றும் 'நிறுவனச் சிதைவு' என்றும் முவர் மற்றும் டிவொட்டா (D votta) (2000, 2004) கூறியிருப்பது 1965 காலத்தில் சமூவல் ஹண்டிங்கடன் எழுதிய கட்டுரையில் கூறிய கருத்தொன்றின் வழிவரும் தொடர்ச்சியே எனக் கூறலாம். ஹண்டிங்டன் அக் கட்டு

ரையில் அரசியல் அபிவிருத்தி (Political Development) என்ற கோட்பாட்டையும் அதனோடு இணைந்த 'அரசியல் சிதைவு' என்ற கோட்பாட்டையும் முன் வைத்தார். ஹண்டிங்க்டன் கூறிய 'அரசியல் அபிவிருத்தி' 1950 க்களிலும் 1960 க்களிலும் ஒப்பீட்டு அரசியல் விஞ்ஞானம் என்ற ஆய்வுப் பிரிவின் முக்கிய கருத்தாகும். அரசியல் அபிவிருத்தியை ஹண்டிங்க்டன் ஓர் நேர்கோட்டு வளர்ச்சியாகவே நோக்கினார். அத்தோடு 'அரசியல் அபிவிருத்தி' என்ற கோட்பாட்டை அரசியல் சிதைவு என்ற கோட்பாட்டுடன் இணைக்கவும் வேண்டும் என்றும் ஹண்டிங்டன் கூறினார். 'அரசியல் சிதைவு' என்ற கருத்தை ஹண்டிங்டன் என்ன அர்த்தத்தில் உபயோகித்தார் என்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும். சமூக பொருளாதார நவீனமாதல் நடைபெறுகிறது. அதன் விளைவாகப் புதிய சமூகக் குழுக்கள் எழுச்சி பெறுகின்றன. இக்கோரிக்கைகளை எதிர்கொண்டு தீர்வுகாணும் செயல்திறன் அரசியல் நிறுவனங்களிடம் இல்லாமல் போவதையே 'அரசியல் சிதைவு' என்று ஹண்டிங்டன் குறிப்பிட்டார். அரசியல் நவீனமாதல் (Political Modernisation) என்ற செயல்முறை ஊடாக உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் பங்கேற்பு (Political Participation) காரணமாக எழும் அரசியல் கோரிக்கைகளை எதிர்கொண்டு தீர்வுகாண முடியாதனவாக நிறுவனங்கள் ஆகின்றன. இந்நிறுவனங்கள் செயல் துடிப்பு அற்றனவாய் தேக்கமடைந்தும், ஊழல் மலிந்தனவாயும் இருந்தன. புதிய தேவைகளுக்கு ஏற்ப தம்மை மாற்றிக்கொள்ளும் திறனற்றனவாயும் இருந்தன. ஹண்டிங்டன் இவ்வாறு கூறுகிறார். 'சமநிலை குலைதல், ஊழல், சர்வாதிகாரம், உள்நாட்டு வன்முறை, நிறுவனச் சீரழிவு, அரசியல் சீரழிவு ஆகிய சொற்கள் குறிக்கும் கோட்பாடுகள் அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளின் நிகழ்வுகளைப் பற்றி இச்சொற்களின் எதிர்ச் சொற்களால் குறிக்கப்படும் கோட்பாடுகள் கூறுவதை விட நிறைவான சித்திரத்தைத் தருகின்றன.' முவர் மற்றும் டிவொட்டா கூறுவனவும் ஹண்டிங்டன் கூறியதற்கு ஒப்பானதாகவே இருந்தன. அவர்கள் 1980 க்களிலும், அதற்குப் பின்னரும் ஏற்பட்ட 'அரசியல் சிதைவின்' பல்வேறு பரிமாணங்களை ஒன்றிணைத்து ஒரு விளக்கத்தை வழங்குகின்றனர்.

இலங்கை அரசின் இயல்பு என்ன? அதன் இயக்கம் எவ்வாறு அமைகின்றது? என்றவாறான பரிசீலனையில் 'அரசியல் சிதைவு'

என்ற கோட்பாடு போதிய விளக்கத்தைத் தரவில்லை. இந்த விளக்கம் நேர்காட்சிவாதத் தன்மை உடையது; அத்தோடு விளக்க முறையிலும் அமைகிறது (It is positivistic and descriptive) இக் கோட்பாட்டை நேர்காட்சி வாதத் தன்மையுடையது என்று ஏன் கூறுகின்றோம்? அரசு பற்றிய விசாரணையை இக்கோட்பாடு தவிர்த்துவிட்டு, அனுபவத்தின் அடிப்படையில் பரிசீலிக்கக்கூடிய நிகழ்வுகள், செயல் முறைகளில் கவனம் செலுத்துவதால் இவ்வாறு கூற வேண்டியுள்ளது. இந்த அனுபவாத விபரிப்பைக் கொண்டு இக்கோட்பாடு அரசியல் மாற்றம் பற்றிய நிறுவனம் அல்லது பரிசோதனை வழி நிரூபணத்தையும் செய்கிறது. இதை விளக்க முறையானது. (Descriptive) என்று ஏன் கூற வேண்டும்?

அ) அரசியல் சிதைவு ஏற்படும் சூழ்நிலையையும்

ஆ) அரசியல் சிதைவின் விளைவுகளையும்

இ) அரசியல் சிதைவு என்பதன் மூலம் வெளிப்படும் அரசின் இயல்புகள் என்ன

என்ற மூன்று விடயங்களையும் பற்றிய ஒரு விபரிப்பை மட்டுமே இக்கோட்டுபாடு வழங்குகிறது. அதற்கு அப்பால் விசாரணையை இக்கோட்டுபாடு எடுத்துச் செல்வதில்லை. நேர்காட்சிவாத முறையிலான விபரிப்புக்களைத் தருவது அரசியல் விஞ்ஞானத்தின் பணி அல்ல என்று நாம் கூறவில்லை. ஒரு செயல் முறையின் வரலாற்றுப் பின்புலத்தையும் தேவையையும் இந்த வகை விபரிப்புக்கள் மூலம் முழு நிறைவான முறையில் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்றே கூறுகிறோம். 'அரசியல் சிதைவு' என்னும் கருத்தை வேறுசில வினாக்களைத் தொடுப்பதன் மூலம் புரிந்துகொள்ள முடியும். 'அரசியற் சிதைவு' இலங்கையின் அரசின் இயல்பைப் பற்றி என்ன கூறுகிறது; அது இலங்கை அரசின் மாற்ற முற்றுச் செல்லம் போக்குகளை விளக்குகிறதா? சிதைவு நிகழ்கிறது என்றால் இச்சிதைவின் பின்னர் இலங்கையின் அரசியல் எப்படி இருக்கும்?

இந்த அக்தியாயத்தில் நாம் தொடர்ந்து வரும் விசாரணைகள் எமக்கு ஒரு உண்மையை எடுத்துக் கூறுகின்றன. இலங்கையின் அரசு முழுமையான சர்வாதிகாரத்தை நோக்கிச் செல்லவில்லை. அதற்குப்

பதிலாக அது அரசியல் யாப்புக்கு உட்பட்ட சர்வாதிகாரமாக இருந்தது. அரசியல் யாப்பு வகுத்திருக்கும் எல்லைகளுக்கு உட்பட்டு இயங்கும் சர்வாதிகாரம் என்ற வகையினதாக அது உள்ளது. மூவர் மற்றும் டி வெட்டா 'அரசியல் சிதைவு' என்ற செயல்முறை பற்றி விபரித்திருப்பது இந்தப் பயணத்தை விளங்கிக் கொள்ள உதவுகிறது. அரசியல் யாப்புச் சர்வாதிகாரம் (Constitutional Authoritarianism) என்பதன் அர்த்தம் என்ன என்று பார்ப்போம். இவ்வகைச் சர்வாதிகார அரசில் தாரணமை மறுப்பு நிறுவனங்களையும் நடைமுறைகளையும் அரசாங்கம் ஜனநாயக அரசியல் யாப்பு வரை சட்டகத்திற்குள் புகுத்து கிறது. இவ்வாறு புகுத்தப்பட்ட நிறுவனங்களும் நடைமுறைகளும் அரசின் ஜனநாயக அடித்தளத்தை மாற்றி அதனை சர்வாதிகாரத்துடன் செயற்பட வைக்கின்றன. இதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு நாம் ஜனநாயகம், சர்வாதிகாரம் என்ற இரண்டும் அரசின் அதிகாரம் செயற்படுவதற்கு துணைசெய்து கொண்டு ஒருங்கே இருப்பதைக் கண்டு கொள்ள வேண்டும். வெளிப்படையான தோற்றத்தில் எதிர் கருத்துக்களாக இருக்கும் ஜனநாயகமும், சர்வாதிகாரமும் ஒன்றில் ஒன்று தங்கியிருப்பதைக் காண்கிறோம். 1977 முதல் 1993 வரை பதவியில் இருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் இலங்கை அரசின் ஜனநாயக முறைகளை முற்றாக கைவிட்டு சர்வாதிகார ஆட்சியைக் கொண்டு வரவில்லை. இலங்கையின் அரசியல் நிறுவனங்களில் மாற்றங்களைப் புகுத்தி அவற்றை மத்தியில் அதிகாரத்தை குவிப்பதற்கு ஏற்றனவாக அரசாங்கம் மாற்றியது. அரசு வன்முறையையும், அரசு பயங்கரவாதத்தையும் உபயோகித்து சமூகத்தைத் தனக்கு பணிந்து கீழ்ப்படிய வைத்தது. நீதித்துறையினதும் பொது நிறுவனங்களினதும் சுயாதீனத்தை இல்லாமற் செய்தது. பாராளுமன்ற எதிர்க் கட்சியின் முதுகெலும்பை உடைத்து, அதனைச் செயலிழக்கச் செய்தது. அரசை சிங்கள இனக்குழுமத்திற்கு உரியதாக்கி அதன் அடையாளத்தை மாற்றியது.

இவையாவற்றினதும் ஒட்டுமொத்த விளைவாக அரசுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாடு மறைந்தது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தின் இந்த தாரணமை மறுப்பு நடவடிக்கைகள் யாவும் ஜனநாயக அரசு என்ற செயல் முறைக்குள்ளாகவே செயற்படுத்தப்பட்டன. அது ஜனநாயக முறையொன்றை சர்வாதிகாரத்துடன்

இணைப்பதில் வெற்றியடைந்தது. பல இருமை எதிர்நிலைகள் அரசியல்களத்தில் ஒன்றிணைந்து இருந்ததை விசித்திரமான முரண் நகையாக அமைந்தது.

- ஜனநாயகத் தேர்தல் முறையின் ஊடாக அமைக்கப்பட்ட பாராளுமன்றம் ஒருபுறத்தே இயங்கிக் கொண்டிருந்தபோது ஆயுதம் தாங்கிய போரட்டமும் கிளர்ச்சியும் இன்னொரு புறத்தே நடைபெற்றன. பயங்கரவாதச் செயல்களும் வன்முறையும் தொடர்ந்தன.
- சட்டத்தின் ஆட்சி (Rule of law) என்னும் கொள்கையை நடைமுறையில் வைத்திருந்து கொண்டு அவசரகால நிலையின் கீழ் ஆட்சி தொடர்ந்தது. பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் அரசாங்கத்திற்குத் துணையாக இருந்தது.
- தாராண்மைப் பொருளாதாரக் கொள்கையைச் செயல் படுத்திய அரசு அமைப்பியல் சீராக்கத் திட்டங்களையும் (Structral Adjustment Programmes) நிறைவேற்றியது. பொருளாதாரத்துறையில் தாராளவாதம் ஒருபக்கம் செயற்பட அரசியல்துறையில் தாராண்மை மறுப்பு விபரல் விரோத செயல்முறைகள் தொடர்ந்தன.

இவை எடுத்துக்கூறுவது என்ன? இருமை எதிர்நிலைகள் (Binary Opposites) ஒருங்கே சேர்ந்திருப்பதையே இவை காட்டுகின்றன.

1994 - 2003 இல் செய்யப்பட்ட முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிதல்

1994 - 2003 ஆம் ஆண்டுகளில் மேற்கூறிய போக்கை தடுக்கும் முயற்சிகள் இரு தடவைகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. மீண்டும் தாராண்மை விபரல் அரசியலைக் கொண்டு வரும் முயற்சிகளின் தோல்வி (Failed re-liberalisation 1994 - 2003) என்னும் இவ்விடயத்தை அடுத்து நோக்குவோம்.

இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசின் உருவாக்கச்செயல் முறையில் இரு அம்சங்கள் இருந்தன. அவை

அ) இனக்குழுமப் பெரும்பான்மைவாதம்

ஆ) தாராண்மை மறுப்பும் லிபரல் விரோத அரசியலும்.

இவ்விரு அம்சங்களும் 1977 - 1993 கால ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியில் உச்சத்திற்குச் சென்றன என்பதை இதற்கு முந்திய பகுதியில் விளக்கிக் கூறினோம். இந்தப் போக்கில் இரு தடவைகள் இடையீடு ஏற்பட்டது. 1994 இன் ஆட்சி மாற்றம், டிசம்பர் 2001 இன் ஆட்சி மாற்றம் என்பனவே இவ்விடையீடுகள். இந்த இரு சந்தர்ப்பங்களும் பின்வரும் இயல்புகளைக் கொண்டிருந்தன.

- 1) அரசியல் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்த சர்வாதிகார அரசாங்கத்திற்கு உள்ளேயே தோன்றிய நெருக்கடி.
- 2) இனக்குழும யுத்தத்தை சமாதான வழியில் தீர்வு காண்பதற்கும், லிபரல் ஜனநாயக ஆளுகை முறைக்கு திரும்புவதற்கும் பொது மக்களின் ஆதரவு கிடைத்தமை.

1994 இன் பொதுசன முன்னணியின் ஆட்சி மாற்றத்திற்கு சிறி லங்கா சுதந்திரக் கட்சி தலைமைதாங்கியது. இக்கட்சி இடதுசாரிக் கட்சிகளுடன் ஒரு கூட்டணியில் இணைந்திருந்தது. இவ்விடதுசாரிக் கட்சிகள் சமுதாய ஜனநாயக மாற்றம், சீர்திருத்த நிகழ்ச்சி நிரல் என்பனவற்றில் கூடிய அக்கறை கொண்டவையாக இருந்தன. 2001 இன் ஆட்சி மாற்றம் வலதுசாரி ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைமையில் அமைந்தது. இக்கட்சி பொருளாதாரத் தாராண்மைவாதத்தை மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்வதில் நாட்டமுடையதாக இருந்தது. அத்தோடு பரந்த அளவிலான லிபரல் ஜனநாயக அரசியலையும் மீண்டும் கொண்டுவருவதில் விருப்பம் கொண்டதாய் இருந்தது. 1993 இன் பொதுசன முன்னணி அரசாங்கமும் 2001 இன் ஐக்கிய தேசிய முன்னணியும் (UNF) அரசியல் கொள்கையில் சீர்திருத்தவாதப் போக்கைக் கொண்டவை. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் 1977 - 1993 நீண்டகால ஆட்சியின் சர்வாதிகாரத்தில் இருந்து மீள்வது இவற்றின் நோக்கமாக இருந்தது.

1994 இன் பொதுசன முன்னணி அரசுக்குத் தலைமை தாங்கிய ஜனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க அரசைத் தாராண்மைப்படுத்துவதாக வாக்குறுதி ஒன்றை வழங்கியிருந்தார். அரசியல் யாப்பை மீண்டும் வெஸ்ற்மினிஸ்டர் முறைக்கு மாற்றி, பாராளுமன்றத்தை

மீண்டும் அரசு அதிகாரத்தின் மைய நிறுவனமாக்குவதாகவும் கூறியிருந்தார். பேச்சுவார்த்தை மூலம் அரசியல் தீர்வை காணப்போவதாக அறிவித்ததோடு பொதுசன முன்னணி அரசாங்கம் விடுதலைப் புலிகளுடன் அரசியல் பேச்சுவார்த்தையை ஆரம்பித்தது. பின்னர் 1995 ஜனவரி மாதம் மோதல் தவிர்ப்பு ஒப்பந்தமும் செய்துகொள்ளப்பட்டது. யுத்தம் நிறுத்தப்பட்டதால் மக்கள் நிம்மதியாக மூச்சுவிடக் கூடிய அரசியல் சூழ்நிலை உருவானது. இருந்தபோதும் பொதுசன முன்னணி அரசாங்கம் அவசரகால நிலையை நீக்கவில்லை. 1970க்களிலும் 1980க்களிலும் ஜனநாயகத்திற்கும் சட்டத்தின் ஆட்சிக்கும் புறம்பான நடவடிக்கைகளைத் தொடரவும், அவற்றிற்கு சட்டத்தின் கவசத்தை வழங்கவும் காரணமாக இருந்த அவசரகாலநிலையை அரசாங்கம் தளர்த்த முன்வரவில்லை. இதனால் ஏறக்குறைய ஒரு வருட காலத்திற்கு இலங்கை அரசாங்கத்தின் அடக்குமுறை நடவடிக்கைகள் ஓரளவுக்குத் தளர்த்தப்பட்டிருந்தன. ஏப்பிரல் 1995 இல் விடுதலைப் புலிகளுடனான அரசியல் பேச்சுவார்த்தை தோல்வியில் முடிந்து யுத்தம் மீண்டும் தொடங்கும் வரை இந்நிலை காணப்பட்டது. ஜனநாயகம் மீண்டும் தலைதூக்கிய ஒரு சிறிய இடைக்காலம், போர் நிறுத்தம் குறுகிய காலம் நடைமுறையில் இருந்ததால் சாத்தியமாயிற்று என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளல் வேண்டும். போர் மீண்டும் தொடங்கிய பின்னர் பொதுசன முன்னணி அரசாங்கம் பழையபடி அரசியல் யாப்புச் சர்வாதிகாரத்திற்குத் திரும்பியது. இருப்பினும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சியில் இருந்த கடுமை குறைந்ததாக இச் சர்வாதிகாரம் இருந்தது. இப்பொழுது முவர் கூறிய கருத்தைத் திரும்பவும் பார்ப்போம். பொருளாதார தாராண்மைவாதத்திற்கும் அரசியல் சர்வாதிகாரத்திற்கும் நேரடியான தொடர்பு இருப்பதாகக் கூறுவது கடினம் என்பது முவர் கருத்து. இதனை நாம் ஏற்றுக் கொண்டாலும் இன்னொரு விடயத்தைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும். பொதுசன முன்னணி அரசாங்கம் அரசியல் யாப்புச் சர்வாதிகாரத்தின் மென்மையான வடிவத்திற்கு இரண்டு ஆண்டு கால இடைவெளிக்குள் திரும்பி விட்டது. இவ்வாறு திரும்பிய காலத்திலேயே அது பொருளாதாரத்தில் அரசின் பங்கை அதிகரிக்கும் செயல்திட்டத்தை சமுதாய ஜனநாயக பொருளாதாரக் கொள்கை மூலம் நிறைவேற்றுவதையும் கைவிட்டது. பொதுசன முன்னணி அரசாங்கம் சமுதாயஜனநாயகக் கொள்கையைக்

கைவிட்டதை மனிதாய முகம் கொண்ட முதலாளித்தவம் (Capitalism with a Human Face) என்று சொல் அலங்காரத் தொடரால் குறிப்பிட்டது. பொதுசன முன்னணி அரசாங்கம் கலப்பற்ற சுதந்திரச் சந்தைப் பொருளாதாரக் கொள்கையை செயல்படுத்தியபோது சர்வாதிகாரத்தையும் அதன் கடுமையற்ற வடிவத்தில் ஏன் கொண்டு வந்தது என்ற கேள்விக்கு பதில் கூறவேண்டியுள்ளது. இது எதைக் கூறுகிறது? இங்கே இரண்டு விடயங்கள் கூறப்படுகின்றன. முதலாவதாக ஒரு கருதுகோள் எடுத்துக் கூறப்படுகிறது. பின்னர் அக் கருதுகோளிற்கான விளக்கம் கூறப்படுகிறது. பொருளாதாரத் தாராண்மை வாதம் என்ற கொள்கை அரசியல் சர்வாதிகாரம் நடைமுறையில் உள்ளபோது நன்றாகச் செயற்படுகின்றது என்பது கருதுகோள். அது பற்றிய விளக்கம் கூறுவது யாதெனில் பொருளாதாரத் தாராண்மை வாதமும் அரசியல் சர்வாதிகாரமும் ஒன்றோடு ஒன்று முரண்பட்டவை அல்ல என்பதாகும். 1970 க்களில் அரசு முதலாளித்துவமும், அரசியல் சர்வாதிகாரமும் எவ்வாறு ஒத்துப் போயினவோ அவ்வாறே இவையிரண்டும் ஒத்து இயங்குகின்றன என்ற விளக்கம் கிடைக்கிறது.

2001 ஆம் ஆண்டில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தமிழ், முஸ்லிம் கட்சிகளையும் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியில் இருந்து பிரிந்து சென்ற ஒரு குழுவையும் சேர்த்து, ஐக்கிய தேசிய முன்னணி என்ற கூட்டணி ஒன்றை அவ்வாண்டு டிசம்பரில் பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கு முன்பாக அமைத்துக் கொண்டது. ஐக்கிய தேசிய முன்னணி போர் இல்லாத அமைதிச் சூழலில் பொருளாதாரத் தாராண்மைவாதக் கொள்கையை முன்னெடுத்துச் செல்லப் போவதாகவும் குறிப்பிட்டது. விடுதலைப் புலிகளுடன் செய்து கொள்ளப்படும் ஒப்பந்தம் மூலம் இந்த இலக்கு அடையப்படும் என்றும் குறிப்பிட்டது. டிசம்பர் 2001 தேர்தலில் ஐக்கிய தேசிய முன்னணி வெற்றி பெற்றது. அரசியல் விநோதமானதும், வித்தியாசமுமான சூழ்நிலை ஒன்று ஏற்பட்டது. ஜனாதிபதியும், பிரதமரும் வெவ்வேறு அரசியல் முகாம்களைச் சேர்ந்தவர்களாய் இருந்தார்கள். தலைமை தாங்கும் அரசியல் எதிரிகளான ஜனாதிபதி சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்கவும், பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவும் ஒற்றுமையாக செயற்படும் ஒழுங்குக்கு இணங்க வேண்டிய தேவை இருந்தது. ஆனால் அவர்களால் ஒருங்கு செயற்படும் (Co - Habitation) இணக்கத்திற்கு வரமுடியவில்லை. ஜனாதிபதி

- பாரளுமன்றம் என்ற ஒன்றோடொன்று போட்டியிடும் இரண்டு அதிகார மையங்கள் உருவாகின. இந்த நிலையை பிளவுற்ற அரசாங்கம் (Fractured Government) என்று கூறலாம் (பெர்ணான்டோ 2008). இது அரசின் மீது பயனுள்ள தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. எந்தவொரு அதிகார மையமும் தன்னிச்சையாக அரசு யந்திரத்தை சர்வாதிகார முறையில் உபயோகிக்க முடியாத நிலை உருவானது. நிர்வாகத்துறை சட்டசபை மீது கட்டுப்பாடு விதிக்கும் முறையில் செயற்பட்டது. அதேபோல் சட்டசபை நிர்வாகத்துறையைக் கட்டுப்படுத்தியது. 2002, 2003 ஆகிய இரண்டு ஆண்டுகளும் இவ்விதமான இரட்டை அதிகாரம் செயற்பட்டது. அரசின் சர்வாதிகாரத் தலையீடுகள், ஆற்றல்கள், சர்வாதிகார உந்தல்கள் என்பன கட்டுப்பாட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த காலம் என்ற வகையில் 2002 - 2003 ஆண்டுகள் இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் மிகச்சிறந்த காலமாகும். அப்போது விடுதலைப் புலிகளுடன் யுத்தநிறுத்த ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டிருந்தது என்பதும் அரசு சர்வாதிகாரத்தில் இருந்து விலகிக் கொள்வதற்கான மேலதிக காரணியாகவும் விளங்கியது. சர்வாதிகாரப் போக்கில் இருந்து பின் வாங்குதல் அல்லது விலகல் ஒரு தற்காலிக விடயமாகவே இருந்தது. 2003 டிசம்பரில் ஜனாதிபதி குமாரணதுங்க தேசிய ஐக்கிய முன்னணி (UNF) அரசாங்கத்தைக் கலைத்தார். 2004 ஏப்பிரலில் நடந்த தேர்தலில் ஜனாதிபதி குமாரணதுங்க தலைமையிலான கூட்டணி தேர்தலில் வெற்றி பெற்றது. அக்கூட்டணியில் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, மக்கள் விடுதலை முன்னணி, புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட ஜாதிக ஹெல உறுமய கட்சி (சிங்கள மரபுரிமைக் கட்சி JHU) சேர்ந்திருந்தன. அவை சர்வாதிகார அரசை மீண்டும் நிலைநிறுத்தும் கருத்தியலால் ஒன்றுபட்டன. 2004 ஏப்பிரல் மாதம் இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் ஒரு இடைவேளை முடிவுக்கு வந்தது. சர்வாதிகார அரசு மீண்டும் உறுதியாக நிலைபெற்றது. சர்வாதிகாரம் இலங்கை அரசியலில் ஒர் முக்கிய அம்சமாகவும் இயல்பாகவும் உள்ளது. பாராளுமன்ற ஜனநாயகமும், அரசியல் யாப்புச் சர்வாதிகாரமும் ஒருங்குறையும் இயல்புடையதாக இலங்கை அரசு உருவாக்கம் பெற்றது.

முடிவுரை

இலங்கையில் அரசுக்கு எதிரான ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டம் நடைபெற்ற வேளையில் இலங்கை அரசு ஜனநாயக முறையை முற்றாகத் தூக்கி வீசிவிட்டு சர்வாதிகார அரசாக அல்லவா மாறியிருக்க வேண்டும்? இதுவல்லவா சாதாரணமாக எதிர்பார்க்கக் கூடியது. ஆனால் இலங்கையில் ஜனநாயகம் உயிரோடு இன்றும் இருக்கிறது. இது எவ்வாறு சாத்தியமாயிற்று என்ற புதிரை விடுவிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இக்கட்டுரையில் இருந்து நாம் இரு முடிவுகளைப் பெறமுடியும். பிரதான முடிவு இலங்கையின் பின் காலனித்துவ அரசு தனது ஜனநாயக வடிவத்தை நெகிழ்ச்சியுடைய தாக்கி அதனுள்ளே சர்வாதிகார நடைமுறைகளையும் இணைத்துக் கொண்டது. பின்காலனித்துவ அரசு சில திருத்தங்களையும் மாற்றங்களையுமே செய்து ஜனநாயகத்தை தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டது. அதனை முற்றாகத் தூக்கி வீசவில்லை. ஜனநாயகத்தின் நெகிழ்வுத் தன்மை காரணமாக சர்வாதிகாரத்தை அது தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டது. மறுபுறத்தில் சர்வாதிகாரமும் ஜனநாயக நடைமுறைகளை உள்வாங்கிக்கொள்ள இணங்கிச் சமரசம் செய்துகொண்டது. இத்தோடு வேறு இரு குறிப்புக்களையும் சொல்லலாம்.

அ) ஜனநாயகமும் சர்வாதிகாரமும் ஒன்றுக்கு ஒன்று எதிரான விடயங்கள் அல்ல. அவை பரஸ்பரம் இணங்கிக் கொண்டு இரண்டினதும் சேர்க்கையான புதிய வடிவமாக தாராண்மை மறுப்பு ஜனநாயகம் அல்லது லிபரல் விரோத ஜனநாயகம் என்ற உருவத்தை பெறலாம். அதுவே இலங்கையில் நடைபெற்றது.

ஆ) தாராண்மை மறுப்பு ஜனநாயகம் தோன்றிய பின்னர் சர்வாதி காரத்தில் இருந்து மீளவும் ஜனநாயகத்தை மீள உயிர்ப்பிக்கக் கூடிய அமைப்பியல் மாற்றங்களைச் செய்வதை அது அனு மதிக்கமாட்டாது. இதை இலங்கை அனுபவம் உறுதிப்படுத்துகிறது.

இரண்டாவது முடிவு அரசு - அரசாங்கம் என்ற இரண்டிற்கு மிடையிலான இயங்கியல் பற்றியது. அரசின் உருவாக்கம் என்ற செயல் முறையில் பங்குகொள்ளும் விடயங்கள் குறித்த சில கேள்விகளுக்கான விடையை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அரசாங்

கங்கள், அரசின் இயல்பை மாற்றிவிட முடியுமா? வெவ்வேறு அரசாங்கங்களின் நிகழ்ச்சி நிரல்களுக்கு அமைய அரசு எப்படி மாறுகிறது? வெவ்வேறு அரசாங்கங்களின் வர்க்கச் சார்பும் பின்னணியும், கருத்தியல் சார்புகள், அரசியல் உறுதிமொழிகள், கடப்பாடுகள் என்பன இலங்கையின் பின் காலணித்துவ அரசை எப்படி உருமாற்றின? அதன் மீது எவ்வாறு தாக்கம் புரிந்தன? இக் கேள்விகள் விளக்கமுறை அரசியல் பகுப்பாய்வு ஒன்றை நடத்தும்போது கேட்க வேண்டிய சுவாரஸ்யமான கேள்விகளாகும். இக் கட்டுரையில் நாம் நிகழ்த்திய பகுப்பாய்வின் படி வெளிப்படும் உண்மை யாதெனில் இலங்கையின் பின் காலணித்துவ அரசை நன்கு புரிந்து கொள்வதற்கு நாம் அரசு - அரசாங்கம் என்ற இரண்டையும் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும் அவற்றுக்கிடையிலான வேறுபாடுகளைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும் என்பதாகும், அரசு என்பது ஒரு வகைமை (Category). இது போன்றே அரசாங்கம் என்பதும் பகுப்பாய்வுக்கு உதவும் வகைமை. நடைமுறை அரசியல் செயல் முறைகளில் அரசு வேறு, அரசாங்கம் வேறு என்பது வெளிப்பட்டுத் தெரிவதில்லை. நடைமுறையில் வெளிப்பட்டுத் தெரியாத இவற்றை பகுப்பாய்வுத் தேவைக்காக நாம் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும். அரசாங்கம் எவ்வாறு அரசை ஊடுருவி நிற்கிறது என்பதையும் அரசு அரசாங்கத்தின் மீது தங்கியிருப்பதாக மாறுகின்றது என்பதையும் அலசிப் பார்க்க வேண்டும். இதன் மூலமே அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளும், முன்னுரிமைகளும் அரசு அதிகாரத்தின் செயற்பாட்டை வரையறை செய்வதையும், மறு வரையறை செய்வதையும் அதன் மூலம் அரசை மறு உற்பத்தி செய்வதையும் கண்டு கொள்ளலாம். அரசின் மறு உற்பத்தியில் அரசாங்கங்களின் வகிபாகம் யாது என்ற விடயம் தனியாக அராயப்படவேண்டியது.

குறிப்புகள்

1. 1962 ஆம் ஆண்டின் சதிப்புரட்சி பற்றிய விபரங்கள் அதனோடு இணைந்த நிகழ்வுகள் பற்றி டி.எஸ்.ஹொரோவிந்ஸ் (Horowitz) எழுதிய Coup theories and officers motives: Sri Lanka in comparative Perspective (1980) என்ற நூலைப் பார்க்கவும்.
2. 'Intermediate regime' என்ற கருத்தைக் கூறியவர் மைக்கேல் கலெக்கி Michael Kalecki ஆவார். 1950 க்களிலும் 1960 க்களிலும் எகிப்து, ஈராக், அல்ஜீரியா, இந்தியா, இந்தோனேசியா ஆகிய மூன்றாம் உலக நாடுகளில் தோன்றிய விசேட வகை அரசாங்கங்களைக் குறிப்பிடுவதற்கு அவர் 'இடைத்தர அரசாங்கம்' என்ற கருத்தை முன்வைத்தார். இவ்வரசாங்கங்களில் கலெக்கி அவதானித்த விசேட இயல்பு யாதெனில் இவை முழுமையாக முதலாளித்துவ வர்க்க அரசுகளாக இருக்கவில்லை என்பதாகும். இவ்வரசாங்கங்கள் வர்க்கங்கள் சிலவற்றின் கூட்டால் அமைக்கப்பட்டவை. குறிப்பாக முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் இரண்டாம் அடுக்கில் உள்ள குழுக்களால் உருவாக்கப்பட்டவை. இம் முதலாளிவர்க்கக் குழுக்களுடன் பணக்கார விவசாயிகள், நடுத்தர விவசாயிகள், கைத்தொழில் முயற்சியாளர்களில் இடைநிலையில் உள்ளவர்கள். தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் உயர் மட்டங்களில் உள்ளோர் இணைந்திருப்பர் என்றும் கலெக்கி கூறினார். முதலாளி வர்க்கம் என்றோ அல்லது தொழிலாளி வர்க்கம் என்றோ அடையாளப்படுத்த முடியாத இந்த இடைநிலை வர்க்கங்களை இடைத்தரவர்க்கங்கள் (இனர்ர் மீடியற் கிளாசஸ்) என்று கலெக்கி அடையாளப்படுத்தினார். கருத்தியல் நிலையில் இவ்விடைத்தர வர்க்கங்கள் காலனிய எதிர்ப்பு உணர்வையும், தேசிய வாத்தையும் வெளிப்படுத்தின. இடைத்தரவர்க்கங்களின் விசேட இயல்பு என்னவெனில் அவை அரசை முதலாளித்துவ வளர்ச் சிக்கான கருவியாக உபயோகிக்க முனைவது ஆகும். இதற்கு மதிப் பதிலீட்டு கைத்தொழிலாக்கம் போன்ற அரசு முதலாளித்துவ (State Capitalist) தந்திரோபாயங்களை இடைத்தர வர்க்கங்கள் கையாண்டன. இந்தியாவில் நேருவின் அரசாங்கம் பற்றிய அரசியல் பொருளாதார விளக்கத்தை கே. என். ராஜ் என்ற பொருளியலாளர் 'இடைத்தர அரசாங்கம்' என்ற கருத்தைக் கொண்டு விளக்கினார். ரெஹ்மன் சோபன் மற்றும் முசாபர் அஹமத் பங்களாதேசத்தின் அரசியல் பொருளாதாரத்தை கலெக்கியின் இந்தக் கருத்தைக் கொண்டு ஆராய்ந்தனர் (1979).
3. இலங்கையின் இரு பிரதான கட்சிகளான சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும் பெரும்பான்மைச் சிங்கள வாக்காளர்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்காக சிங்கள - பௌத்த தேசிய வாத்தை தேர்தல் மேடைகளில் முழங்கினர். இலங்கையின் இனக்குழுமங்களின் உறவுகளில் இது ஏற்படுத்தப்போகும் எதிர்மறை விளைவுகளையும் இலங்கையை பன்மைத்துவ தேசியங்களின் நாடாக கட்டியெழுப்புவதற்கு அது தடையாகும் என்பதையும் இக்கட்சிகள் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. இந்த வகையான அரசியலை 'The

Politics of Ethnic outbidding' என்று கூறுவர். Outbidding என்பதன் பொருள் ஒருவர் கூறியதைவிடக் கூடிய விலையைக் கொடுப்பதாக கூறுவதாகும். இனக்குழும அரசியல் ஏலம் என்ற உருவகம் இத் தொடரில் உள்ளடங்கி உள்ளது).

4. இலங்கையில் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் இரு கட்சிமுறை ஆரம்பத்திலேயே தோன்றிவிட்டது. இந்தியாவில் காங்கிரஸ் கட்சிக்குப் போட்டியாக தேர்தலில் நின்றுபிடிக்கக்கூடிய மாற்றுக் கட்சி தோன்றுவதற்கு ஏறக்குறைய நாற்பது ஆண்டுகள் சென்றன. இந்தியாவின் அரசியலில் ஒரு கட்சி ஆதிக்கத்தை ரஜனிகோத்தாரி (Rajani Kothari) 'காங்கிரஸ் முறைமை' (Congress System) என்று குறிப்பிட்டார் (கோத்தாரி 1964).

References

- Alavi, H. (1972) The State in Post-Colonial Societies: Pakistan and Bangladesh. *New Left Review*, No. 74, July-August, 1972, 145-173.
- Amarasinghe, Y. R. (1998) *Revolutionary Idealism and Parliamentary Politics: ... Struggle of Trotskyism in Sri Lanka*. Colombo: Social Scientists' Association.
- De Silva, C. R. (1989) Reflections on the Institutional form of the Sri Lanka State in Amaratunga, C. (ed.) *Ideas for Constitutional Reform*. Colombo: Council for Liberal Democracy, 327- 343.
- De Votta, N. (2000) 'Control Democracy, Institutional Decay, and the Quest for Eelam: Explaining Ethnic Conflict in Sri Lanka,' *Pacific Affairs*, Vol. 73, No. 2 (Spring 2000), 55-76.
- De Votta, N. (2004) *Blowback, Linguistic Nationalism, Institutional Decay and Ethnic Conflict in Sri Lanka*. Stanford: Stanford University Press.
- Fernando, A. (2008) *My Belly is White: Reminiscences of a Peacetime Secretary of Defence*. Colombo: Vijitha Yapa Publishers.
- Gosh, P. (2003) *Ethnicity Versus Nationalism: The Devolution Discourse in Sri Lanka*. New Delhi: SAGE Publications.
- Gunasinghe, N. (1996) Land Reform, Class Structure and the State [in Sri Lanka] in Perera, S. (ed.), *Newton Gunasinghe: Selected Essays*. Colombo: Social Scientists' Association, 50- 73.
- Herrin, R. I (1983) *Land to the Tiller, Political Economy of Agrarian Reform in South Asia*. New Haven: Yale University Press.
- Horowitz, D. L. (1980) *Coup Theories and Officers' Motives: Sri Lanka in Comparative Perspective*. Princeton, N): Princeton University Press.
- Jupp, I. (1978) *Sri Lanka: Third World Democracy*. Colombo: KVG de Silva and Sons.
- Kalecki, M. (1972) Social and Economic Aspects of Intermediate Regimes in *Selected Essays in the Economic Growth of the Socialist and Mixed Economy*. Cambridge: Cambridge University Press.

- Kearney, R. (1967) *Communalism and Language in the Politics of Ceylon*. Durham: Duke University Press.
- Kothari, R. (1964) The Congress 'System' in India. *Asian Survey*, Vol. 4, No. 12, (December, 1964), 1161-1173.
- Krishna, S. (1999) *Postcolonial Insecurities: India, Sri Lanka and the Question of Nationhood*. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Loganathan, K. (1996) *Sri Lanka, Lost Opportunities: Past Attempts at Resolving Ethnic Conflict*. Colombo: University of Colombo.
- Moore, M. (1985) *The State and Peasant Politics in Sri Lanka*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Moore, M. (1990) Economic Liberalization Vs. Political Pluralism in Sri Lanka. *Modern Asian Studies*, Vol. 24, NO. 2, (May 1990), 341-383.
- Moore, M. (1992) Retreat from Democracy in Sri Lanka. *Journal of Common wealth and Comparative Politics*, No. 30, 70-84.
- O'Donnel, G. (1973) *Modernization and Bureaucratic — Authoritarianism: Studies in South American Politics*. Berkeley: University of California Press.
- O'Donnel, G. (1978) Reflections on the Pattern of Change in the Bureaucratic- Authoritarian State. *Latin American Research Review*, Vol. 13, No. 1.
- Hirschman, A. O. (1979) The Turn to Authoritarianism in Latin America and the Search for Economic Determinants in Collier, D. (ed.) *New Authoritarianism in Latin America*. Princeton: Princeton University Press.
- Ponnambalam, S. (1981) *Dependent Capitalism in Crisis: the Sri Lankan Economy 1948-1980*. London: Zed Press.
- Raj, K. N. (1973) The Politics and Economics of Intermediate Regimes. *Economic and Political Weekly*, Vol. 8, No. 27.
- Roberts, M. (1978) Ethnic Conflict in Sri Lanka and Sinhalese Perspectives: Barriers to Accommodation. *Modern Asian Studies*, 12:3, 353-376.
- Russel, I. (1971) *Communal Politics under the Donoughmore Constitution, 1931-1947*. Dehiwela: Tisara Publishers.
- Shanugaratnam, N. (1980) Emerging Agrarian Trends and Some Reflections on the Agrarian Reforms in Sri Lanka. *Social Science Review*, NO. 2, January 1980, 56-111.
- Shanugaratnam, N. (1985) Colonial Agrarian Changes and Underdevelopment in Abeysekera, C. (ed.) *Capital and Peasant Production: Studies in the Continuity and Discontinuity of Agrarian Structures in Sri Lanka*. Colombo: Social Scientists' Association, 1-20.
- Shanugaratnam, N. (1993) The National Question and Obstacles to Peace in Sri Lanka: Some Reflections. *Pravada*, Vol. 2, No. 5, 4-11.
- Shastri, A. (1983) The Political Economy of Intermediate Regimes: The Case of Sri Lanka, 1956- 1970. *South Asia Bulletin*, Vol. 3, No. 2, (Fall 1983), 1-15.

- Sobhan, R. and Ahmad, M. (1979) *Public Enterprise in an Intermediate Regime: A Study in the Political Economy of Bangladesh*. Dacca: Bangladesh Institute of Development Studies.
- Uyangoda, J. (1999) A State of Desire? Some reflections on the Unreformability of Sri Lanka's Post-colonial State in Hettige, S. and Meyer, M. (eds.) *Sri Lanka at Crossroads*. New Delhi: Macmillan, 92-118.
- Uyangoda, J. (2011) Travails of State Reform in the Context of Protracted Civil War in Sri Lanka in Stokke, K. and Uyangoda, I. (eds.) *Liberal Peace in Question: Politics of State and Market Reform in Sri Lanka*. New York and London: Anthem Press, 35-62.
- Wickramasingha, N. (1995) *Ethnic Politics in Colonial Sri Lanka: 1927-1947*. New Delhi: Vikas Publishing House.
- Wilson, A. I. (1974) *Politics in Sri Lanka*. London: Macmillan.
- Wilson, A. I. (1988) *The Break-up of Sri Lanka: The Sinhala-Tamil Conflict*. London: C. Hurst & Co.
- Wriggins, I-I. (1960) *Ceylon: Dilemmas of a New Nation*. Princeton: Princeton University Press.

நன்றி

பேராசிரியர் நடராஜா சண்முகரத்தினம் அவர்களின் சேவையினைப் பாராட்டும் முகமாக The Political Economy of Environment and Development in a Globalised world - Exploring frontiers என்னும் நூல் கொழும்பு சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கத்தினால் வெளியிடப்பட்டது. (SSA 2012) அந்நூலில் பிரசுரிக்கப்பட்ட கட்டுரையின் தமிழாக்கத்தினை பிரவாதம் பருவ இதழ் எண் 9 - 10 (மே - செப்டெம்பர் 2012) இல் வெளியிட்டது அக்கட்டுரையை இந்நூலாக வெளியிட்டுள்ளோம்.

இலங்கையில் அரசுக்கு எதிரான ஆயதம் தாங்கிய போராட்டம் நடைபெற்றவேளையில் இலங்கை அரசு ஜனநாயக முறையை முற்றாகத் தூக்கி வீசிவிட்டு சர்வாதிகார அரசாக அல்லவா மாறியிருக்க வேண்டும்? இதுவல்லவா சாதாரணமாக எதிர்பார்க்கக்கூடியது. ஆனால் இலங்கையில் ஜனநாயகம் உயிரோடு இன்றும் இருக்கிறது. இது எவ்வாறு சாத்தியமாயிற்று என்ற புதிரை விடுவிப்பதே தமது ஆய்வின் நோக்கமென பேராசிரியர் உயன்கொட குறிப்பிடுகின்றார்.

இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசு தனது ஜனநாயக வடிவத்தை நெகிழ்ச்சியுடையதாக்கி அதனுள்ளே சர்வாதிகார நடைமுறைகளையும் இணைத்துக்கொண்டுள்ளது. இந்த அரசு சில திருத்தங்களையும் மாற்றங்களையும் செய்து ஜனநாயகத்தை தன்னுடன் வைத்துக்கொண்டது. அதனை முற்றாகத் தூக்கி வீசவில்லை. ஜனநாயகத்தின் நெகிழ்வுத் தன்மை காரணமாக இலங்கையில் சர்வாதிகாரம் ஜனநாயகத்தோடு இணைந்து கொண்டது. ஜனநாயக நடைமுறைகளை உள்வாங்கிக்கொண்டு சமரசம் செய்துகொண்ட சர்வாதிகார அரசே இலங்கையில் இன்று நிலைபெற்றுள்ளது என்று நூலாசிரியர் முடிவுசெய்கின்றார்.

இலங்கையில் ஜனநாயகத்தை மீளவும் உயிர்ப்பிக்கக்கூடிய அமைப்பியல் மாற்றங்களைச் செய்வதைச் சர்வாதிகார அரசு அனுமதிக்கமாட்டாது என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.